

Bogoljub

Junij 1937

Znamka:

Ime:

**JELEN
SCHICHT**

2 dokaza

da je zares pristno

To dvoje daje gospodnji
zagotovilo, da bo dobila za
pranje perila najboljšo jedr-
nato milo, katero obstoji:

SCHICHTOVO MILO

ZNAMKE JELEN

DOMAČI IZDELEK

Marija v božji naravi

Na vasi

*V znamenju na sredi vasi
z Detetom v naročju stoji
vseh občanov Zavetnica.*

*In nobena jim letnica
ne pove postavitve dne,
in nobena duša ne ve,
od katerih časov stoji
znamenje na sredi vasi.*

*Z enim svojim okencem vsaj
vsaka kočā v materin raj
zaverovana gleda molče.*

*Ona jim lajša vsako gorje;
v kočā vsako pošilja Gospa
žarek od svojega neba;
skozi eno okence vsaj
sije Marijin milostni raj.*

*Zopet nocoj kot tolikrat
fantje prišli so vasovat;
k znamenju vdano se sklonijo.*

*Jutri gredo v Macedonijo.
V zadnjo sobo zakotnico
dvignejo pesem odpotnico.
Zopet nocoj kot tolikrat
fantje prišli so vasovat.*

*»Zdrav ostani naš dom in rod!
Zdrav na poljih tvoj zlati plod!
Morda več ne bo nas domov.*

*Mati, daj nam svoj blagoslov:
naj ne gre naš fantovski glas
zadnjikrat čez ljubljeno vas.
Zdrav ostani naš dom in rod!
Zdrav na poljih tvoj zlati plod!«*

*Tam in tod se okno odprè.
Tam poslušā brezskrbno deklè,
tod poslušā mati v skrbeh.*

*»Včasih smo matere v dolgih nočeh
pele otrokom, da bi v snu
sladkega se napili miru.
Danes nam oni pojo ... A mati?
Ah! katera bi mogla zaspāti.«*

*V znamenju na sredi vasi
Tolažnica jim govori:
»Le zaspāte, matere ve!*

*Jaz bom čula do belega dne;
jaz sinovom vašim naproti
prihitim na sleherni poti.«
Tolažnica jim govori —
v znamenju na sredi vasi.*

Jezus v Ljubljani in v Naklem

O Jezus v beli hostiji, vemo, da rad prebivaš pri človeških otrocih, a mislili smo, da hočeš ostati večni samotar v ječi tabernaklja.

A danes, na Rešnjega Telesa praznik, greš iz hiše božje ven na ulice in ceste, ki so jih shodile in zgladile naše stopinje, na ceste, ki so jih tisoči rok razpeljali križem naše domovine, da bi ljudje po njih prišli do sebe, do svoje skrivnostne osebnosti, kakor si jo Ti zamislil.

Kako težka je pot do svoje duše možu, kako neizsledna ženi in kako šele zagonetna fantu in dekletu, ki jih nihče ne razume. O da, Ti razumeš vsakega, Gospod, Ti vse veš, Ti znaš ubrati pot do brezen sleherne duše.

Jaz sem Pot.

Ker sem vaša pot, ni dosti, da me molite v stolnici, v samostanski kapeli in v samotni župni cerkvi. Hočem, da me čistite na tesnih ulicah in širokih avtomobilskih cestah, v prodajalnah, v delavnicah, v šolah in pisarnah.

Zato vas grem danes pogledat, kaj delate in kaj trpite, kako se ženite in kako umirate; kako se igrajo vaši brezskrbni otroci, kako cveto vaša dekleta, kako se postavljajo z močjo in zdravjem vaši fantje.

Da, vse me zanima. Napisi, plakati, izložbe, stojnice, noše in mode; in množica: veliki gospodje in ponižni ljudje, trgovci, obrtniki, industrijci, kmetje in delavci, vojaki in stražniki, berači in brezposelni: Vsi, prav vsi.

Videti moram trgovine, prodajalne, lekarne, tobakarne, gostilne in hotele, banke in zavarovalnice, kino in gledališča, človeške kasarne, mlekarne, tovarne in postojanke brezposelnih.

Ogledati si hočem ta mesta in vasi, ki jih je majhen, komaj milijon ljudi majhen narod sezidal, da bi bil v njih doma, da bi mu po njih gorela luč in bi po njih lahko rezal kruh vsem tisočem sinov in hčera, ki so že in ki še prihajajo za njim.

In vsem brez izjeme govorim: Vaš Kristus sem! Vaše Življenje sem! Vaša Pot sem. In ta pot mora peljati skozi vaš dom, skozi vašo delavnico, vašo pisarno, vašo banko, vašo tovarno. Nihče ne more k Očetu, če ne drži njegova pot preko mene (Desplanques).

Gospod, zdaj vidimo, da si res Beseda, ki je postala človek in je prebivala med

nami. Zdaj očitno govoriš in ne pripoveduješ nobene prilike nam, ki smo tako daljnovidni in te iščemo v daljni Palestini pred dva tisoč leti.

Da, učlovečil sem se, da bi bil pričujoč v vseh trenutkih zgodovine in vseh dogajanjih človeštva. Pred dvakrat tisoč leti sem stopil v č a s in v ž i v l j e n j e ljudi, vi pa večkrat mislite, da sem brezčasovno in življenju tuje bitje. Spremljam vas na vseh vaših potih. Zato sem privzel pristno človeško telo. Zato sem se igral z valovi jezera, božal sem palestinske žitne klase, strmel v rdeče nebo, občudoval bele lilije in brezskrbne ptice, opazoval žene, ki so pometale in pospravljale svojo hišo, zajemal iz globokega Jakobovega vodnjaka, jedel in pil z grešniki ter šel na svatbo v galilejsko Kano.

To sem delal takrat, to delam tudi zdaj; zakaj učlovečil sem se, da bi pri vas prebival. Ko bivam iz ljubezni prostovoljno v ječi tabernaklja, me mnogi izmed vas iz pretiranega spoštovanja zaklepajo v tabernakelj daljne Galileje in v ječo dva tisočletne preteklosti. Ali ne veste, da sem Kristus včeraj, d a n e s in vekomaj?

Kako srečen sem, ko me v evharističnem sprevedu spremite sredi polja, šumečega, v sonce zamaknjene, v devetkratnem izobilju v nebesa vriskajočega. Skozi vso naravo se preliva krik po neznanem, nikdar popolnoma doseženem življenju, ki se v tratah in poljih, v črčkah in pticah in ljudeh prebudi in hiti v neznane daljave.

Jaz sem Pot, Resnica in Ž i v l j e n j e.

Gospod Jezus, vem, da si v sveti hostiji resnično in dejansko pričujoč. A zdaj sem spoznal, da hočeš biti tudi povsod in vselej pričujoč. A žal, odslovili, izgnali so te iz mnogih šol, delavnic, tovarn. Kako, ali naj ti jaz pomagam, da se vrneš?

Da! Tam, odkoder so izgnali Kristusa, mora priti tisti, ki je drug Kristus, tisti, ki je član skrivnostnega telesa Kristusovega. Kakor Kristus, mora tudi kristjan stremeti za tem, da bi bil p o p o l n o m a n a v z o č e n. Povsod naj prinaša in predstavlja Kristusa.

O prvih kristjanih je ponosno zapisal tedanji odvetnik Tertulijan: »Od včeraj smo, pa smo vse napolnili: Mesta, otoke, trdnjave, občine, zbornice, vojašnice, sodnije, dvor, senat, trgovine in banke!«

Kristjan mora uresničiti, da je Kristus lahko pričujoč v kuhinji, v hlevu, v gozdu,

na polju, v delavnici, v tovarni, v pisarni in uradu, v banki in trgovini, v gledališču in kinu, na letališču in igrišču, na železnici in avtobusu; v šoli, na univerzi, v posvetovalnici in zbornici, predvsem pa v vsaki pravični borbi za človeške pravice.

Ni dosti, da si krščen, biti moraš moj predstavnik, moj dvojniki, kristjan. Kristus v Jugoslaviji, Ameriki, Franciji, na Westfalskem, v Ljubljani, Mariboru, Kranju, v Naklem in povsod in vselej, včeraj, danes in vedno naprej brez prestanka. J. S.

Pri korenini ...

Da se svet preosnuje, prenovi in reši, se mora božič zopet in zopet porajati, mora Jezus vsekdar z nami biti, mora biti res to, kar znači njegovo ime: Emanuel (Bog z vami). Človeško družbo je treba zdraviti pri korenini, če hočemo, da se povzpne do socialnega kraljestva Kristusovega. Vrednost in jakost narodova se javlja v družini, se tehta in presoja po družini. Narod toliko velja, kolikor je vredna družina.

Odličen konvertit, ki je opisal svoje življenje, je priznal, da je imel poprej, preden se je spreobrnil, skupno z družbo proticerkvenih bojnikov takele načrte:

»Mi imamo samo en cilj pred očmi: razkristjanjenje družine. Prav radi vam prepustimo cerkve, kapele, stolnice. Nam je dosti, da imamo le družine, pa bomo zastrupili vso družbo. Če imamo družine v rokah, je zmagala Cerkev šla po vodi. Beseda Kristusova se uresničuje: Otroci tega sveta so modrejši od otrok luči.«

Veliko zlo in nesreča sodobne človeške družbe je v tem, da je izgubila zmisel za to, kar je božjega. Katero sredstvo bi pa bilo treba uporabljati zoper to zlo?

Vrnimo se v Nazaret! V nazareški sveti Družini se je pričelo odrešenje sveta. Da si človeška družba obnovi notranje zdravje, naj se povrne v Nazaret.

Po deželah, ki so bile prizadete vsled strašne svetovne vojne, so se videli pretresljivi prizori razdrtih, uničenih cerkv; katoliški čut se je zgražal nad gnusobo razdejanja. Toda razdrapanje krščanskih družin je še mnogo hujša nesreča. Sveta ne bodo rešila svetišča iz kamna, ne zgolj veličastne cerkve, marveč krščanske družine.

To je dovolj jasno. Družina je vrec življenja, prva šola otrokova. Ako je student ljudskega življenja zastrupljen, se bo narod izgubil, bo propadel. Zato je pa dolžnost vseh, ki ljubijo svoj narod, da pomagajo vcepljati družinam vero in ljubezen do presv. Srca Jezusovega.

Če bo Kristus prodril v korenino, bo postalo Kristusovo celo drevo. Kristus je kralj, pa mora kraljevati v vsaki družini, da bo vsa družba njegova. Kristus hoče gospodovati s svojo ljubeznijo.

(Po p. Mateo Crawley-u.)

Prijatelj in prijateljstvo

Za praznik Srca Jezusovega

»Kdor nima prijateljstva z Bogom,« piše sveta Katarina Sienska, »ne more imeti resničnega prijateljstva s svojim bližnjim.« To je jasna in odločna beseda!

Na to zvezo misli naš Gospod Jezus Kristus, ko postavi dvojno zapoved in sicer drugo ob drugi: »Ljubi Boga!« in »Ljubi bližnjega!« Prvo je zvezano z drugim.

Od prvega moremo priti do drugega, od enega do vseh.

Ljudska pesem poje o svetem Roku:

»Blagor mu, kdor ljubi brate
in življenje zanje dá;
ta posnema zglede zlate
svojega Zveličarja.«

»To zapoved imamo od Boga,« piše sveti Janez Evangelist: »Kdor ljubi Boga, naj ljubi svoje brate!« Ne more pa ljubiti svojih bratov, kdor ni vzljubil prej enega samega brata — Kristusa.

Ljubiti Kristusa kot svojega brata, to je milost božja; a ljubiti druge kakor svoje brate, to je naše zasluženje.

Vsako medsebojno zbliznanje in združenje mora imeti v sebi namen medsebojnega posvečenja in zbliznanja z Bogom. Kar nas oddaljuje in odtujaže Bogu, se ne more udomaćiti v našem srcu brez škode in izgube za nas. Kar nas ovira na poti k Bogu, nas nikdar ne podpira v pravem prijateljstvu. Ako slepec

slepca vodi,« opominja sv. pismo, »oba v jamo padeta.« Kdor ne uvidi, ali noče uvideti, kaj mu je v oviro in spotiko na poti k Bogu, je duhovno slep.

Kadar se duša prav spozna in dobro spregleda, je naposled hvaležna le njemu, ki jo vodi k Bogu in se oklene le tega, kar jo zbliža z Bogom.

Hinavec in priliznjenelec je negodnemu in neskušnemu človeku v lahkomišelni uri zaželen in dobrodošel tovariš; toda v sveti uri božjega obiska, kar je vsako spoznanje in trpljenje, se človek obrne od neresničnega in navideznega prijateljstva k resničnemu in pristnemu. Kdor pogostoma misli na Boga, se sploh ne bo družil s priliznjenim hinavcem in se bo ognil hinavskega prijatelja kakor strupene kače. Seveda, če to spozna; spozna pa le, če si prizadeva, predvsem ljubiti Boga.

Morebiti oni, ki ti dobro hočejo, niso vedno do tebe prikupljivih besed, morebiti te včasih s svojim resnim ravnanjem odbijajo, da se včasih celo ločiš od njih. Toda če boš stanovalno hrepnel po resničnem in dobrem, se boš enkrat zopet sprijaznil z njimi; če ne prej, se boš z njimi srečal v lepi večnosti. Gorje, trikrat gorje le tistemu, kdor ne mara in ne prenese resnično dobrega, lepega in plemen-

tega prijateljstva. Gorje mu zlasti tedaj, če je resnično dobrega prijatelja zahrbtno izdal kakor Judež svojega Gospoda.

»Pojdi od mene proč!« je pozval nesebičen tovariš svojega tovariša, »in poišči si boljšega od mene. Ako ga najdeš, ostani pri njem. Če ga ne najdeš, se moreš vrniti zopet k meni. Potem si bova resnična prijatelja.«

Kdo more najti boljšega prijatelja nego je Bog? Nikar se torej ne potešuj za prijaznost in naklonjenost ljudi; nikar ne troši svojih moči za prijateljstvo nestanovitnih src. Išči Boga! Prej ga najdeš, prej dosežeš mir in srečo v prijateljstvu. Kdor je našel Boga, ne more več tožiti o nesreči in osamljenosti, čeprav bi se zdel ljudem nesrečen in osamljen.

Le toliko moremo imeti vpliva in moči do tega ali onega srca, v kolikor nosimo v sebi Boga. Srce Jezusovo, Srce božje, je Kralj in Središče vseh src. Kakor sončna roža k soncu, tako se vsako srce naravno nagiba k sreči. A sreča človekova je le v Bogu. To pomeni: »Središče vseh src!« Srca, ki se niso našla in združila v tem Središču, so ločena in razločena, čeprav so si na videz blizu in strnjena drugo ob drugem. Le kar je v tem Središču, je v resnici združeno in skupno. Bog, prijateljstvo, večnost!

A. V. M.

„O, kako lep je čisti rod...“!

Za god sv. Alojzija — po cerkveni molitvi spesnil Fr. Neubauer.

*Na zemlji že angel si z lilijo bil,
a' večkrat si s trnjem cvetico ovil.*

*Oblatili mi smo nedolžnosti kras,
vesti nepokojne očita nam glas.*

*Brez greha — si vendar spokornik bil strog;
ni čuda, če ljubil te sveti je Bog.*

*Naj tebe v pokori posnemamo vsaj;
pokora naj čistosti vrne sijaj!*

V dneh prvoobhajancev

1. »Dajte mi mojo ljubezen!«

Kakor v Padovi svetega Antona, v Milanu sv. Karla Boromejskega, tako časte v Rimu svetega Filipa Neri-ja. V cerkvi »Chiesa nouva«, kjer je ta svetnik pokopan, ima lepo kapelo. Tja prihajajo vsako uro mladi in stari, starši in otroci, pa prejemajo tudi sveto obhajilo, da bi bili tako tem gotoveje v svojih prošnjah uslišani.

Na oltarju v kapeli sv. Filipa se vrste svete maše vsak dan od zjutraj do poldneva; saj se vsak duhovnik čuti srečnega, če more na oltarju, ki je na njem maševal sam sv. Filip, opraviti sveto daritev.

Občudovano ljubezen do Boga in do bližnjega, zlasti do mladine je ta sveti vzgojitelj

zajemal iz pogostnega obiskovanja in prejetanja najsvetejšega Zakramenta. Še preden je postal duhovnik, je hodil skoraj vsak dan k sv. obhajilu. Ko je prejel sv. mašniško posvečenje, je v njem tako narasla ljubezen do sv. Evharistije, da je čutil že pri tem neverjetno blaženost, če se je doteknil svetih posod.

L. 1577 je bil Filip nevarno bolan. Zdravniki mu niso dali nič upanja, da bi še mogel obstati. Ponoči zaprosi bolnik, naj mu prinesejo Jezusa. O. Tarugi, ki je čul pri bolniku, je menil, naj se sv. obhajilo odloži do jutra, ker je vedel, kako ga pri prejemu sv. Reš. Telesa prevzamejo čustva sreče in ljubezni, in se je bal, da bi vsled tega ne umrl. Filip je spoznal, kakšne skrbi ima Tarugi, zato

pravi: »Veš, zato ne morem spati, ker tako hrepenim po svetem obhajilu. Le naj pridejo z Bogom; boš videl, da bom potem brž lahko zaspal.«

Pa je bilo res tako. Ko je bolnik prejel sveto obhajilo, je kmalu mirno zaspal in se tudi okrepil. Polagoma je popolnoma okreval, dasi ni bilo pričakovati. Vsi so se čudili, ko so ga čez nekaj dni že zopet videli čvrstega pri oltarju.

Ker je svetnik tako globoko umeval ljubezen Jezusa Kristusa, ki se daruje vernikom v najsvetejšem Zakramentu, ker je sam izkušal, kako bogate in dragocene sadove rodi vredno pogostno sveto obhajilo, je navduševal tudi svoje gojence in spovedance, naj se z iskreno pobožnostjo in ljubeznijo bližajo mizi Gospodovi.

Ko so se Filipu približali zadnji trenotki življenja in so mu prinesli sveto popotnico, je odprl oči in zaklical: »Glej mojo Ljubezen, glej moje bogastvo! Dajte mi mojo ljubezen!« Preden mu je duhovnik položil sveto hostijo na jezik; je Filip molil: »Gospod nisem vreden; nikdar nisem bil vreden in nič dobrega nisem storil.« In nato: »Pridi Gospod! O pridi!«

Po končanem svetem opraviilu je pa zaklical: »Sedaj sem prejel dušnega zdravnika. Vse drugo je ničemurnost! Kdor išče kaj drugega kot Kristusa, ta res ne ve, kaj išče.«

2. Če je dobra volja.

V restavraciji na postaji v Frankfurtu je sedel potnik — jezuit. Bilo je zjutraj ob sedmih. K njemu prisede postaven gospod iz Holandije, naroči zajtrk, odmoli in se okreпча. Nato začne pripovedovati: »Pripeljal sem se v spalnem vozu iz Rotterdama in sem namenjen v trgovskih zadevah v Karlsruhe. Vlak je imel zamudo, zdaj pa moram čakati. Pa sem čas dobro porabil. Naročil sem takoj avto do bližnje cerkve; imel sem srečo in brž lahko pristopil k sv. obhajilu. Glejte, zamuda mi je tudi prav prišla. Sem prav zadovoljen.«

Mož je dobavitelj premoža za velike prekoceanske parnike. Ima sedem otrok, ki so vsi s starši vred vsak dan pri sv. obhajilu. To je res vzor katoličana.

3. Moram paziti na očeta.

Bilo je ob času misijona. 9 letna Rezika, hčerka bančnega uradnika v B., se je igrala pred hišo, ko so drugi verniki hiteli v cerkev.

Brž skoči v sobo k očetu, ki je bral časopis. »Očka, kako srečna bi bila, če...« — »Ali nisi srečna? Kaj pa še želiš?« »Ne smem povedati, razen če mi obljubiš, da storiš, kar te bom prosila.« — »Zakaj pa ne?« »Pa povem: Zunaj sem videla veliko gospodov, ki so šli v cerkev; pa je bilo med njimi tudi več takih, ki so z njimi šle njih hčerke; zakaj pa ti mene ne pelješ v cerkev?« — »No, če tako želiš, bova pa k večerni pridigi šla.«

Ob določenem času je Terezika vsa srečna spremljala svojega očeta proti cerkvi. Vstopita se na žensko stran. Neka gospa zašepetne, da imajo moški določene prostore na desni strani. Bančni uradnik se dela, kakor da hoče poiskati mesto na moški strani, pa se izmuzne in izgine iz svetišča. Deklica je vse opazila, vendar se je doma delala, kakor da je vse v redu.

Drugi dan zopet prigovarja, naj bi šla skupaj k misijonski pridigi. Šla sta. Terezika je peljala očeta brž na moško stran, in tudi sama tam ostala. Reditelj pride in namigne: »Deklica, tvoj prostor je na drugi strani!« — »Oh, gospod, pustite me tu; moram na očeta paziti!« — pravi Terezika, sicer tiho, a vendar tako razločno, da jo je očka razumel.

Ta skrb dobre hčerke ga je tako ganila, da je vztrajal in misijonarja zvesto poslušal. Besede so ga močno pretresle. Opravil je tudi spoved in nato vestno izvrševal svoje verske dolžnosti.

4. Čas se že dobi.

L.1935. je bil nekdanji angleški prvi minister Tomaž Morus prištet med svetnike. V življenju je bil kot prvi državnik ves obložen z delom in poln skrbi, a je vendarle pogosto prihajal k svetemu obhajilu. Ob raznih ovirah in vsakovrstnem razpoloženju se je takole bodril:

»Če sem razstresen, se notranje zopet zberem vprav pri svetem obhajilu. Če je toliko prilik, ko se zamotim in spozabim, da Boga žalim, četudi le v malih rečeh, se vsak dan zopet nanovo oborožim zoper vse hudo vprav pri obhajilni mizi. Če potrebujem modrosti in prav posebnega razsvetljenja v odgovornosti polnih odločitvah, grem k svetemu obhajilu in prosim svojega Zveličarja pomoči in razsvetljenja.«

Tako je Tomaž kljub visoki službi in veliki odgovornosti postal svetnik.

Zdaj vemo, kje rastejo svetniki.

»Dober tisk je na prvem mestu med pomočki za zmagó katoliške Cerkve.«

»Katol. misijoni«.

Najboljši pomoček stanovitnosti je Marijino češčenje združeno s pogostnim prejetjem svetega obhajila.

(Sv. Filip Neri.)

Zlata čaša božjega napoja

Toliko govorimo o molitvi, da nekaterim že kar preseda, češ »samo omlačena slama!« Pa je in bo vedno tako: dokler bo svet stal, si bodo ljudje radi pridelovali kruha in ga jedli s tekom — in dokler bo svet stal, se bo moralo naprej in naprej pridigati o molitvi, bo molitev neizogibno potrebna. Sv. Terezija je nekoč zapisala, da bi šla na najvišjo goro svetá in od tam klicala, da bi jo slišali vsi ljudje, samo to: »Molite, molite, molite!« Zdaj pa reci, ali je prav, da jih je kljub temu, da se toliko pridiga in piše o molitvi, še vedno vse polno, ki jim molitev res ni več kot omlačena slama. Glej, samo parkrat je bilo zadnjič treba s cepcem udariti, pa sva dobila, govoreč o molitvi, toliko lepega zrnja. Kam sva postavila molitev s čednostjo bogoslužnosti? Visoko nad krotkost, ponižnost, čistost in druge čednosti — če izvzamemo vero, upanje in ljubezen — prav pred božji tron.

Danes pa pogledjva, ali ni nemara v tej »omlačeni slami« še kaj dobrega zrnja. Pa koliko! — le posluš'!

Prvič: Tako zelo smo dolžni moliti — če si si zapomnil, kar je bilo zadnjič brati o poti na Triglav — da moramo moliti, četudi nam ne bi bilo zato, da molimo, nič pričakovati od Boga. Dokler je človek človek in Bog Bog, je dolžnost molitve zapisana prav na dno človeške pameti: tako jasno je to, kakor da je dvakrat dve štiri.

Drugič pa: Nič bati, če si tak, da rad vprašaš: »Ali se pa to tudi spleča?« O pa še kako se spleča! Najprej: vsaka dobra molitev je dejanje zadnjič opisane preodlične čednosti bogoslužnosti, vsako tako dejanje pa je vredno zatega denarja in še milijonkrat več. Torej — bogatejši in bogatejši boš z vsako molitvijo. — Dalje: od vsakega čednostnega dejanja je kakor močno zdravilo — zdravejša, bistrovidnejša; močnejša ti postane duša z vsako molitvijo. In še: čim bolj se bližaš velikemu ognju, tem bolj te razveseljuje in ogreva. Ze to, da se z molitvijo bližaš Bogu, stopiš v območje božje svetlobe in božjih moči, ki izžarevajo iz Njega. Kostna in vse druge jetike se najbolj zdravijo s pravim ali umetnim višinskim soncem, ki mori tiste bacile, ki razjedajo kost ali druge dele telesa. O kako kmalu boš zdrav, če se z molitvijo izpostavljaš pogosto Soncu — Bogu.

Glej, koliko imaš od molitve že sploh — da le moliš — četudi še nič ne prosiš. Če pa prosiš, potem pa še prav posebno veliko. Prosiš sicer lahko za vse stvari, ki niso

proti tvojemu zveličanju, najbolj pa imam tu v mislih, če prosiš za dejanske milosti.

Saj si tule v »Bogoljubu« že večkrat lahko bral o tem, vendar tudi danes še enkrat: kaj pa je to »dejanska milost božja«?

Najprej — nekaj, kar po navadi najhitreje pozabimo, brž ko smo se v šoli nehali učiti katekizma.

Potem: tisto, pri čemer »preljubi krščanski poslušavci« nedeljo popoldne pri krščanskem nauku najhitreje zaspé.¹

Torej kaj je ta pozabljena in prespana dejanska milost božja? Neka čudovita nebeska moč je, ki jo sam Sv. Duh polaga v človeške duše, zato da more človek vsa svoja dejanja — zato: dejanska milost — spraviti v sklad z božjimi krščanskimi zapovedmi. Naj ti jo nekoliko pojasni naslednja prispodoba. Le pomisli, kakšna čudovita moč je elektrika. Odkar ji je iznajdljivi človeški duh prišel do živega in jo vpregel v svojo službo, nam razsvetljuje že kar cela mesta, goni z velikansko nevidno močjo tramvaje, avtomobile, železnice in celo rajdo drugih strojev, prenaša po brzovjavu, telefonu in radiju razna poročila, predavanja, muziko, petje itd. od enega kraja svetá do drugega. Tako n. pr. je pred par leti neki možič v Italiji odprl elektriko, pa ti je z njo užgal luči v daljni Avstraliji, ki je še onkraj Afrike in Azije. Seveda je ta elektrika samo neka zemeljska sila, ki šine v stroj ter ga požene in vrti, v žico, pa jo užge, v druge priprave, pa napelje vanje daljne pesmi in besede, da jih slišimo, kakor da se poje in govori ravno pred nami. Res, čudovita moč!

¹ Kakšen mož je bil to: »krščanski nauk ob nedeljah popoldne«, naj pové mlajšim bralcem, ki ga morda niso več poznali, pa tudi vsem drugim, naslednji dogodek. Neki naš list je dobil nedavno tega tole pismo: »Prosim Vas, shranite tale »mrtvaški list«. Ko bolnik umrje — Vam že pravočasno in hitro sporočim — pa ta list takoj natisnite. Ima naj tole besedilo:

Od globoke žalosti potrti naznanjamo vsemu slovenskemu svetu, da Gospodu življenja in smrti ni dopadlo, pa da je vendar naš predragi učitelj, prosvetitelj, vzgojitelj, voditelj in prijatelj

NAUK KRŠČANSKI

velezaslužni kulturni delavec po širni Sloveniji, v visoki starosti mnogih stoletij, do vojske še tako čil in zdrav, naposled po počasnem hiranju, »nespovedan in ne v svet' olje djan« za mrtvilom in za zaspano boleznijo mirno v hudicu zaspal.

Opomba: G. urednik tistega lista je besedo »v hudicu« takoj prečrtal, češ da je prekvantarska, pregrda in prehuda.

Nekako tako dela tudi božja moč, ki ji pravimo dejanska milost božja. Spreleti naš razum, pa ga razsvetljuje, t. j. daje mu spoznanja, da spozna lepoto, modrost, potrebo božjih stvari, da spozna ostudnost greha itd.; prešine voljo in ji vlije čudovitih moči, da more in hoče delati dobro in se varovati slabega; zbuditi v srcu veselje do dobrega, stud pred slabim in ga navda z vztrajno srčnostjo v boju zoper greh in slaba nagnjenja ter v boju za krščanske kreposti — in tako dalje, kakor je bilo že večkrat povedano.

In zdaj pomni: Samo potem, če ti pride tale božja elektrika v pamet, voljo in srce, boš mogel zmagati v boju zoper hudega duha, v boju z lastnimi dušnimi boleznimi, v boju zoper svet. Drugače pa, če ostanemo brez teh božjih milosti, je kaka zmagaja v teh stvareh čez in čez skoz in skoz, po dolgem in na širjavo, v višino in globino popolnoma nemogoča. — Pa tudi narobe: Čisto vse boš premagal in prišel do višav popolnosti, če te bo razsvetljevala in krepila ta božja milost, pa naj se spravijo nádte vsi peklenški regimenti, če si še take ihtave jeze, še tako neugnanega jezika, še tako omahljive vere, še tako slabovernega upanja; če si še tako poln zakrknjenega sovraštva, še tako poln zelene nevoščljivosti, še tako poln Luciferjevega napa, še tako poln zapeljive nečiste strasti, če drveniš in krepeniš od še tako grde lenobe, sploh: če bi izvirni greh in poznejši osebni grehi pustili v tebi še tako velikih in številnih bolezni — z božjo mlostjo boš vse zmagal, z njo si vseмогоčen. In če bi bila pot krščanskega življenja zate še tako trnjeva, strma in z debelim kamenjem nasuta — z božjo milostjo boš napredoval nevzdržno preko vseh težav in prišel do najvišjih in najjasnejših višin lepega in popolnega krščanskega življenja.

Vsak pametni človek bo po vsem tem vprašal: »Kje pa in kako moremo dobiti takih milosti v svojo dušo in srce?« — Odgovor: Bog nam je dal tri čudovito lepe zlate čaše, polne tega čudovitega zdravnega božjega napoja: čašo molitve, čašo sv. zakramentov in čašo sv. maše. O prvi čaši, molitvi, vedi tele dve stvari:

Bog je v svoji neskončni modrosti tako določil, da moramo moliti in prositi, če hočemo od Njega kaj imeti; torej tudi, da moramo prositi in moliti za milosti, če hočemo, da nam pridejo ter razveseljujejo, krepče našo dušo in jo ozdravijo. Glej, to je veliki zakon molitve.

Drugič pa: Če prav molimo, bomo vselej uslišani, čuj — čisto vselej! Ne pravim: takoj, ker po navadi zahteva Bog od nas vztrajnejše molitve; am-

pak, če vztrajamo, bomo čisto gotovo vselej uslišani. O kako vesela in utehe polna je ta resnica! Odkod jo pa imamo? Iz ust samega učlovečenega Boga, Jezusa Kristusa. Takole je rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal« (Jan 16, 24). In zopet: »Prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosí, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo« (Mt 7, 7—8). Torej Bog ti je zastavil svojo besedo, dal slovesno obljubo — potem pa jo čisto gotovo tudi izpolni. Prej bo Ljubljanka tekla nazaj v Močilnik, nazaj v Postojnsko jamo in se bo kje pri Trstu izlivala v morje, prej bo Sava drla na vrh Triglava, prej se bosta Drava in Savinja obrnili in tekli na Koroško, prej se bo svet tako zasukal, da bo Štajerska kje doli v črni Afriki, Afrika pa na zelenem Štajerskem — kakor da se to, kar je Bog obljubil, ne bi izpolnilo.

Kaj torej zdaj? Po svoji izprijeni naravi smo slepi, gluhi, nemi in hromi za krščanstvo — iz lastnih moči se ne moremo niti za las pomakniti kam naprej v krščanskem življenju — Bog nam pa je dal zlato torilo molitve in v tem zlatem torilu božji napoj božje dejanske milosti, ki nam daje življenje, bistro oči, zdravje in moč — povej mi: ali je še zdrave glave, kdor ne moli?

Kako je treba moliti, je bilo že tolikokrat povedano, da tega danes ne bom še posebej ponavljal. Na en ugovor pa moram vendar odgovoriti. Ljudje velikokrat pravijo: »Moli, moli! — če pa časa nimam!« — Daj, govori po pravici in resnici: ne res? — saj tega sam sebi ne verjameš. Priznaj: če le hočeš, pa že dobiš kaj časa tudi za molitev. In potem — kolikokrat je kar lepo takole lahko: roke pri delu, srce pa pri Bogu! Torej »časa nimam« je bosa. — Potem pa: če je molitev tako neizogibno potrebna, ali ti pamet in vera ne kličeta prav na glas: »Za vse na svetu — dobi, vzemi si časa za molitev, pa če se svet na glavo postavi!«

To je ena! Vse drugačna pa je tale beseda: »Prosim z menoj je takole: V službi sem; pa sem sklenil in si naložil, da bom toliko in toliko, take in take molitve opravil vsak dan. Ali kljub vsej dobri volji nimam in nimam čez dan toliko časa, da bi jih opravil. Torej grem zvečer po končanem delu še kaj v cerkev, molim doma, preberem kaj duhovnega čtiva, postorim še to in ono po stanovanju ali hiši, in tako je včasih kar polnoč, ko morem leči k počitku. Drugi dan moram najpozneje ob petih vstati, če hočem opraviti vse jutranje pobožnosti in drugo potrebno delo, da morem še o pravem času v službo.«

Kaj treba reči na to? Štiri, pet ur nočnega počitka enkrat, dvakrat po redkem — naj bo! Toda naprej in naprej — človek božji, saj nisi iz železa, saj moraš opešati in omagati! Bog noče, da si z molitvijo končaš zdravje in življenje. Tale gorečnost ni prava, pametna in zdrava. — Potem: Če te delodajalec sili k takemu prenapornemu delu, da ne moreš opravljati svojih verskih dolžnosti, skušaj, da si prebereš službo, če je le mogoče in brž, ko je mogoče. — Če pa ni mogoče, si pa nočnega počitka prav nič ne pritrguj: opravi čez dan

in med delom, kar moreš, posvečuj delo z dobrim namenom in s kratkimi molitvicami, več pa Bog ne zahteva od tebe. Tvoje duhovno življenje zavoljo tega ne bo nič trpelo. Zpomni si: Kar ni po pameti, ni po božji volji, ampak zoper božjo voljo.

Za danes sklenimo takole: Primi pogosto za zlato čašo molitve, nagni ter pij, pij in pij! Vase piješ jasno svetlobo za svojo pamet, moč za svojo voljo, zdravje za svoje srce. Brez te pijače ostaneš slepec, hromec in cel invalid, s to pijačo pa — svetnik.

Dr. Ant. Zdešar, C. M.

Naši odgovori

6. V najstrožjem »inkognitu«

Prijatelj! Morebiti si že bral to besedo v našem dnevnem časopisju. Morebiti te besede ne razumeš. Naj ti jo mimogrede malo pojasnim!

Svetni vladarji prihajajo nekaterikrat med svoje državljane obdani z vsem mogočim zunanjim bleskom in sijajem. Oblečeni so v slavnostno vladarsko ali vojaško obleko, obdaja jih trop ministrov; cela vrsta služabnikov in dvorjanov je pripravljena, da jim streže na vsak migljaj, častne straže jih obdajajo v sijajni službeni obleki. Mesta in vasi, ceste, pota so v najlepšem redu; vse je kakor iz škatlice vzeto, pravijo ponekod. Venci prepezajo vitke mlaje in zastave plapolajo ponosno v zraku. Povsod pa, kjer se prikaže vladar, ga množice navdušeno pozdravljajo. Krepak »živijo« odmeva vsepovsod, vse je polno prekipevajočega ognja in navdušenja. Časopisje izide v slavnostni obleki, na kateri prevladujejo državne barve in se kar tope in skušajo, da bodo drug drugega posekali v izrazih ljubezni, vdanosti in spoštovanja.

Ali vsak dan ne nastopajo vladarji tako sijajno. Pride čas, katerega hočejo tudi oni preživeti popolnoma sami zase in morebiti še za ožji krog svoje družine. Svoj vladarski sijaj odlože doma, sami pa se podajo preoblečeni v obleko, kakor jo nosimo mi, vsakdanji ljudje, morebiti tudi v lovsko ali sportno obleko, zapuste svojo prestolnico in se podajo kamor pač sami hočejo. Časopisje poroča morebiti na kratko v dnevnih noticah, da se je vladar podal na svoj vsakoletni oddih v najstrožjem »inkognitu«. To bi se reklo po domače, da se vladar hoče ljudem nekako prikriti, hoče živeti med njimi, kakor bi bil popolnoma nepoznan, in noče nastopati z vsem zunanjim sijajem. Včasih pa tudi vsaj nekateri ljudje svojega vladarja, čeprav ni po

knežje oblečen, spoznajo in se ne morejo premagati; srce jim ne da miru: pokazati hočejo svojemu vladarju tudi takemu, kakršen je, svojo vdanost, ljubezen in zvestobo.

* * *

Draganovi otroci so bili takrat še majhni.

Bližal pa se je praznik sv. Rešnjega Telesa in tisto nedeljo med osmino tega praznika je bilo oznanjeno za otroke prvo sv. obhajilo. Manica in Tonček pa sta bila med tistimi, ki so bili določeni, da bodo prvič pristopili k angelski mizi.

Mlade duše so se topile v veselju in hrepenenju po vsem tem, kar je imelo čeznje priti. »Česar je polno srce, o tem rada usta govore.« Draganova mati je komaj odgovarjala na vsa vprašanja in na vse zahteve, kakršne sta stavila nanjo mlada dva radovedneža. Odgovarjala pa jim je z veseljem. Mati se je pač zavedala tiste resnice, da so vtisi, ki jih prejme duša v prvih letih, najmočnejši in ostanejo v duši kakor pribiti, za vse življenje. Mislim, da te trditve ni brala v nobeni knjigi; naredila je pač le to, kar je iz lastne skušnje spoznala za dobro. To je pa sama vedela, da skušnja ni slaba učiteljica.

»Mama, kako je bilo že takrat,« tako sta — ne vem kolikokrat že — vpraševala oba otroka, »kako je bilo takrat, no, ko je naš kralj prvič prišel v naše kraje?«

Mama je pripovedovala na dolgo in široko, kako je ona z drugimi dekletki vred v pozno noč spletala vence, kako so dekleta zraven lepo prepevale, kako so fantje postavljali visoke mlaje, in kako niso pričakovali za ves trud nobenega plačila in nobene nagrade, kako je Draganov stari oče kot župan navdušeno pozdravil svojega vladarja. Vsi pa so bili bogato poplačani, ko je vladar povedal in razodel očetu županu svojo zadovoljnost s

kratko besedo: »Lepo ste napravili, zares lepo!«

»Ko bi mogli mi še Jezusa tako lepo sprejeti!« je vzkliknila vsa navdušena Manica, Tonček pa je vsaj molče pritrjeval njeni besedi.

»Jezusa?« je povzela mama. »Zdi se mi, da je to nemogoče.«

Začudeno sta jo pogledala otroka: »Da bi bilo to nemogoče!«

Saj sta vendar vedela in znala iz šole, kako je bilo takrat, ko je Jezus slovesno jezdil v Jeruzalem. In kako je Jezus takrat ravno otroke pohvalil, da so dobro naredili. In če so otroci takrat znali kaj takega, zakaj bi danes ne znali!

»Da,« je ponavljala mama, »zdi se mi, da je kaj takega nemogoče. Kdo je pač Jezus in kdo smo mi, siromaki!«

»Pa bi bilo vendar le lepo!«

»Rada verjamem. Ali tak sprejem bi mogli našemu Jezusu narediti komaj angeli in svetniki v nebesih, — kje pa smo potem mi daleč tam za njimi!«

»In ko bi Jezus prišel k nam tako lepo oblečen kakor kralj!«

»Lepo te prosim, Tonček, kaj pa misliš!«

»Lepo bi bilo. To bi ga gledali!«

»Povem ti, Tonček, kralja smo gledali, pa smo se ga skoraj bali, ker je bil tako lep.«

»Jezusa bi se pa jaz nič ne bal. Saj je že sam rekel: 'Pustite malim k meni in nikar jim ne branite.' Vidite!«

»Ampak Tonček in Manica, to vedita, da je bil Jezus na zemlji prav tak, kakor smo mi drugi ljudje. Zato se ga niso bale ne matere ne otroci. Če bi bil pa Jezus nastopil pred njimi v svojem božjem veličastvu in v svoji nebeški lepoti, potem pa ne vem, kaj bi bili ljudje takrat počeli.«

»Ali mislite?«

»Da, tako mislim.«

Prišel je praznik sv. Rešnjega Telesa. Lepo je bilo tistega dne pri fari. Cerkev ozaljšana kakor nevesta, kadar pričakuje svojega ženina. Hiše, ob katerih je šla procesija, vse v cvetju in v vencih. Brezove veje so krasile pota. Zvonovi so prepevali svojo najveličastnejšo pesem. Z njimi so se skušali glasovi farnih pevcev. Zastave v zvoniku in rdeča cerkvena bandera so vihrala veličastno in slovesno po nebeško jasnem in čistem ozračju. In ljudstvo je prihajalo v najlepši obleki in resnih, a vendar od veselja žarečih obrazov. Vse lepo, vse veličastno, vse kakor bi se bila zemlja oblekla za tisti dan v sama nebeška oblačila...

»Mama!« sta prihitela iz cerkve otroka, če bi bil danes Jezus vse to videl, kar smo videli mi pri procesiji, bi pa moral biti vesel.«

Domača umetnost a) Srce Jezusovo

(Slikal Jerina Miroslav [Zalog pri Moravčah] za cerkev Sv. Križa pri Moravčah)

»Ali misliš, da ni videl?«

»Ne vem.«

»Seveda je videl. In še več je videl, kakor pa vidva.«

»Pa še lepše bi bilo, če bi bil hodil živ med nami!«

»O, vidva revčka! Saj se vendar učita in morata verovati, da je v sv. hostiji ves živ, z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom.«

»To se že učiva. Čudno se mi pa zdi, kako bi Jezus v sv. hostiji vse videl.«

»Bog ima vse drugačne oči, kakor mi mislimo. Z božjimi očmi vidi v eni uri več, kakor bi ti videl, če bi tudi sto let živel.«

»Čudno se mi zdi to.«

»Saj tudi je čudno, pa le za nas, ne pa za Boga.«

b) *Srce Jezusovo*

(Slikala *gdč. Gretl Wanisch, Ljubljana, za veliki oltar v Št. Vidu pri Lukovici*)

Ni lepšega čara na nevesti, ni večje dote, kakor je njena deviška nedotaknjenost.« (Dr. Breclj: »Ob viru življenja«.)

Prav tistega dne popoldne je bilo, ko je Tonček prisopihal kakor v eni sapi v hišo.

»Mama, mama! Danes se je pa kralj peljal tod mimo nas.«

»Ali si ga videl?«

»Jaz ne, ampak sosedov Jaka, ki je služil pri kraljevi straži in je dejal, da ga dobro pozna.«

»Kakšen pa je bil?«

»Ni bil tako oblečen, kakor ste vi pravili. Prav tako obleko je imel, kakor jo imajo drugi ljudje.«

»In vendar praviš, da je bil naš kralj.«

»Sosedov Jaka je rekel. On ga dobro pozna.«

»Potem bo že res. Vidiš, tudi naši kralji in vladarji gredo včasih med ljudi v taki obleki, v kakršni sami hočejo. Svojo zunanjo lepoto in veličastvo nekoliko prikrijejo. A zaradi tega ostanejo še vseeno naši vladarji, ali ne?«

»Seveda. — Jaka je rekel, da se pelje naš kralj.«

»Vidiš, to, kar delajo naši kralji in vladarji med svojimi narodi in zato ostanejo vseeno to, kar so, — dela še v večji meri naš Gospod Jezus Kristus. Svojo nebeško podobo med nami zakrije, in pokaže se nam prikrit v podobi, kakršno je on sam odbral in v tej podobi med nami živi in biva, nas gleda in opazuje, se za nas briga in zanima in v tej podobi ga lahko gledamo, molimo in častimo. Če bi pa stopil med nas v svoji pravi božanstveni podobi in lepoti, potem bi ga pa mi skoroda ne upali ne gledati, ne moliti, ne častiti. Zaradi nas se torej naš Gospod tako globoko ponižuje.«

Draganova mati ni obiskovala visokih šol. Tudi tehle besedi ni pobrala iz nobene učene knjige. Kolikor je pa mogla in znala, se je ponižala do razuma svojih otrok in jim podajala resnice sv. vere v dosti lepi in jasni besedi. In ta beseda mora ostati in ob svojem času obroditi svoj sad...

J. Langerholz.

Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu

Ne dajte se vpregati v jarm nevernikov!

»Bog je duh in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in v resnici.« Tako je rekel Jezus, ko se je sedeč pri vodnjaku razgovarjal s Samarijanko. Njegov apostol je pa zapisal znamenito besedo »Črka mori, duh pa oživlja.«

Kaj hoče reči s to besedo »črka«? Črka v nasprotju z duhom pomeni lupino, zunanost.

In ta zunanost sama, brez duha, pravi Pavel, ta mori. Sama zunanost pri pobožnosti je mrtva, prazna kakor lupina brez jedra. Kaj ti pomaga lupina, če pa jedra ni notri?!

Mi si bomo nakratko našo pobožnost malo natančneje pogledali. Videli bomo, kako ji pogostokrat manjka duha. Brez duše je telo mrtvo; brez duha pa pobožnost mrtva. To hoče reči apostolova beseda: »Črka mori, duh pa oživlja.«

Jezusov govor na góri
(Posnetek iz djakovske stolnice)

Kakor je pri orehu glavna stvar jedro, pri človeku pa duša, tako je pri pobožnosti glavna stvar duh. — Res je pa, da jedro potrebuje lupine in duši služi telo. Zato je vendarle na lupini tudi nekaj ležeče; pri človeku ima tudi telo važno vlogo, — a pri pobožnosti tudi zunanost.

Da, tudi na zunanosti je pri pobožnosti veliko ležeče. Tudi zunanost mora biti čedna, primerna, dostojna. Le brez duha je zunanost prazna. Če je pa zunanost v neredu, bo tudi duh težko v redu. Lepa zunanost je posoda, je varhinja, pomočnica in podpornica duha.

Zato mora biti pri pobožnosti, po cerkvah lep red, telo pa dostojno oblečeno. In zato smo tukajle že govorili o tem dvojem: da naj bosta v cerkvi spola kolikor mogoče ločena, in da naj nihče ne hodi v cerkev, posebno pa ne k obhajilni mizi neprimerno ali celo nedostojno oblečen. Tale naša pisma so naslovljena na naše ženstvo; naše pobožno ženstvo, ki hodi po cerkvah. Zakaj samo na ženstvo? Na red v cerkvi morajo paziti vsi, in morda ta red motijo še bolj moški kakor ženske. Gotovo! Poglejte tiste tam pod korom za durmi!... Le tega nereda ne delajo moški, da bi tiščali na žensko stran, in tudi

tega ne, da bi sploh preveč tiščali v cerkev. O da, ko bi človek mogel odpraviti tudi ves tisti nered, ki ga v cerkvi in okoli cerkve delajo moški! Pa saj ne ubogajo! Saj še ženske, pobožne ženske ne! Ali menite, da je po cerkvah kaj bolje, odkar so bile naše graje v Bogoljubu napisane!? Menda prav nič. Še jih vidimo sedeti v zadnji klopi na moški strani; tam, kjer bi vendar moral prostor biti prihranjen moškim — tudi če pozneje pridejo! Toda ta ljuba komodnost in sebičnost, ki se ogrinja s plaščem pobožnosti, igra še vedno svojo močno vlogo. »Da sem le jaz na dobrem, pa je vse dobro.« Toda klicar ne sme opešati, pa naj kaj pomaga, ali ne! Saj pravijo: Resnica je sama na sebi vredna, da se pove, naj jo kdo sprejme ali ne.

Tudi pri obleki, noši in modi moški niso tako prizadeti kakor ženske. Moški imajo svoje napake: alkohol, kletev, ponočevanje itd., ki jih tudi preganjamo, kolikor je pač mogoče. Moda, namreč spačena, nedostojna moda, to je pa slaba stran ženstva. In slaba, zelo slaba stran vernega ženstva je ta, če v tem dere za ničvrednim svetom. To se pravi »vpregati se dati v jarm nevernikov« in ž njim vleči voz nevere in nenravnosti. Da, povejmo še enkrat: To je naše zlo, da kar si

G. Veroni

Križanje sv. Petra

Vatik. gal.

izmisli vrag in njegovi pomagači, to pograbi tudi tisti, ki hočejo biti prijatelji božji. Kaj smo potem boljši od onih, ki vere nimajo? Ali ni krščanstvo tisti kvas, ki bi moral prekvašati svet! Namesto tega se pa dajo kristjani prekvašati od poganškega kvasu, moderno poganškega. Pomislite: Japonci, Kitajci in Indijci se zgražajo nad evropsko modo in sploh nad pokvarjenostjo »krščanske« Evrope!

Ljudje, ki hodijo po svetu, vedo povedati, da komaj kje vidijo toliko nerodnosti in protinravnosti v obleki, kakor v Ljubljani in na Slovenskem sploh. Pravijo, da še v Parizu ne! Posebno pa ne po cerkvah. Seveda, prav pri nas, pri naši revščini nam je te bahave gizdavosti posebno treba! V Rimu, milijonskem mestu, je v tem oziru veliko boljše. Na Italijanskem se borijo za dostojno nošo veliko bolj

odločno kakor pri nas. V Veroni izdajajo za to poseben časnik (Le donne italiane). Ob cerkvenih vratih pa stojita po dva moška, ki ne pustita nobeni nedostojno oblečeni ženski v cerkev. In če katera vendar skoz smukne, je cerkveni reditelj odvedejo iz cerkve — tudi če ima rokave celo do komolcev dolge. Tako so nam pripovedovali očividci, ki so to gledali v Vidmu in Milanu. Sam pa sem videl v Rimu, kako stražnik izpred cerkve sv. Petra zavrne vsako tako nerodo. Pri nas pa smo nad to »vzvišeni«! Cerkev je v tem oziru stroga; imamo natančne predpise, a ne spolnujemo jih ne.

Rajni goriški nadškof Sedej je bil v tem oziru natančen. Z njim sva se dobro razumela. Vem, da mi je rekel: »Kako so ženske vendar neumne! Rajši prenašajo tudi mraz, samo da se skazujejo!« Izdal je za svojo škofijo na posebnih tablicah, ki so visele ali še vise po cerkvah sledeče določbe: Pravila dostojne noše v cerkvi in zunanaj cerkve: 1. Ženska naj ima v cerkvi pokrito glavo. 2. Obleka naj bo zaprta do vratu! 3. Rokavi naj segajo čez komolec, vsaj do srede lakti. 4. Krilo naj sega čez kolena vaj eno ped! 5. Nogavice naj ne pomenijo barve kože in naj ne bodo prozorne! 6. Obleka, ki obliko telesa bolj kaže kakor zakriva, ni dostojna. (Podčrtalo uredništvo!) (Ta nespodobnost je prav posebno sedaj prišla v navado. Vrag si

vedno kaj novega izmisli; če eno neumnost opusti, brž drugo pomoli; ženske pa brž pograbi zanj.)

Rimska »kongregacija koncilijev« pa je pooblaščenca od sv. očeta, izdala 12. jan. 1930 tele določbe, ki veljajo tudi za nas — pa niso bile do danes še nikoli javno napisane:

1. Župniki in vsi pridigarji naj ob vsaki priliki po besedah sv. Pavla (2 Tim 4, 2) nastopajo, prepričujejo, svare in opominjajo, da naj ženske nosijo obleko, ki razodeva sramežljivost in je kras in varstvo kreposti; naj opominjajo starše, da ne bodo pustili hčeram nedostojne obleke.

2. Starši naj se v zavesti stroge dolžnosti, ki jim nalaga skrb za versko in нравno vzgojo otrok, skrbno trudijo, da se bodo deklince od

mladih let vzgajale k skromnosti in sramežljivosti.

3. Redovnice naj ne sprejemajo v svoje zavode in šole deklic in sprejete naj odslové, če se ne drže v oblačenju krščanske navade!

4. V pobožne ženske družbe naj se ne sprejemajo ženske, ki nosijo nedostojno obleko. Če se pa že sprejete pregreše v tej stvari in se po opominu ne spametujejo, naj se odslové!

5. Snujejo naj se pobožne ženske družbe, ki naj imajo namen, s svetom, zgledom in dejanjem odpraviti razvado v modi.

6. Deklicam in ženam, ki se nedostojno nosijo, naj se odreče sv. obhajilo in botrstvo pri sv. krstu in birmi, in če je treba, naj se jim zabrani vstop v cerkev.

7. Na praznik Brezmadežnega Spočetja naj se vsako leto opravljajo po cerkvah posebne molitve v ta namen, in naj bodo ali ta dan in ob drugih prilikah primerni nagovori in pridige o krščanski skromnosti in dostojnosti.

Ali se pri nas ravnamo po teh pravilih?

J. Kalan.

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucelj. — Dalje.)

Prvo predavanje o čudežih: Pojm čudeža.

Prvo predavanje: Pojm čudeža. Sreda, 27. aprila, dopoldne 8—9!

Dvorana starega vseučilišča je prenapolnjena; zakaj na seznamu predavanj je zapisano: Profesor dr. pater Fonck S. J.: »Čudeži Gospodovi«.

Kakor še nikdar pred kakšnim cirkusom pričakuje Aram Bela z napeto pozornostjo, da se pojavi ta mož, ki si je baje s svetopisemskimi raziskavanji na Vzhodu in globoko-

umnimi strokovnimi deli že pridobil svetovni sloves!

Zdaj gre!

Vse vstane.

Plečat mož s klubovalnim Platonovim čelom in odločno naprej štrlečimi ustnami! Po molitvi — taka je navada pred bogoslovnimi predavanji — začne po običajnem pozdravu z neposnemljivo, skoraj samo jezusovcem lastno prepričevalnostjo:

Dragi gospodje!

Stolnica v Mehiki,

kjer se je nedavno vdrl kor in je bilo več oseb ponesrečenih

Stolnica sv. Pavla v Londonu

»Preden pridemo k svojemu pravemu predmetu — 'čudežem Gospodovim' — si moramo biti predvsem na jasnem o najbolj početnih pojmi. Večina zmot o evangelijskih poročilih o čudežih poteka samo iz tega, ker sklepajo iz napačnih domnev in načel. Moramo torej predvsem vedeti, kaj sploh je čudež!

Tomaž Akvinec pravi: Čudež je izreden učinek, ki ga moremo zaznati in ki ima Boga za neposrednega povzročitelja...

... Čudež v strogem pomenu je torej učinek, ki ga moremo zaznati, a si ga moremo razložiti samo tako, da je Bog neposredno posegel vmes... dogodek proti naravnim zakonom, pri čemer Bog ali zakon razveljavi ali dá, da nastopi nasprotna sila, ki je mi ne moremo zaznati.«

Fonck razloži in razjasni te pojmovne opredelbe na podlagi — že poprej vzetih — primerov in zmotnih opredelb nasprotnih »raziskovalcev« tako podrobno, da morajo biti same ob sebi umevne tudi najbolj omejenemu poslušalcu.

Aram Bela ne dvomi niti za trenutek, da je ta opredelba prava, čeprav ga je sprva iznenadila, in na poti domov misli samo eno: ... učinek proti naravi ... učinek, ki ga moramo zaznati, čudež ... ali se gode še dandanes čudeži?

Tako se je bil zatopil v to misel, da, ko odpre vrata v sobo — kar odskoči nazaj:

Kajti tam na blazinjaku sedi — Neruda!

»Poljubim roko — prečastiti!« pozdravi prostozidarski mojster mladega gojenca.

Aram pogleda začudeno v prežeče smehljajoči se obraz nepričakovane obiskovalca, mu nekako službeno stisne roko, da laglje premaža naravni občutek mržnje.

Kajti zanimiv človek je vendarle, ta večno okusno oblečeni poglavar lože.

»Čast!« odvrne Aram na njegov pozdrav po opoklem načinu Vladislavovem. — »Kam tako zgodaj?«

»V deželo svobode!«

»Ah — v Švico?«

»Imam tamkaj z našim generalnim buncem Cartierom in zveznim svetnikom Calando važen razgovor!«

»Poslovna skrivnost?«

»Ob sebi umevno!«

»Tudi za mladega brata?«

»Hm, hm — toliko ti že smem izdati, da je utemeljeno upanje, da bomo imeli čez malo let i v švicarskem zveznem svetu i tudi med višjimi častniki večino!«

»— In skrivnost tega uspeha?«

»Kaj preprosto, logično in naravno: brat pomaža samo bratu in priporoča samo brata — čisto samogibno delo, moj ljubi!«

»In — kaj je prav za prav vaš zadnji smoter?«

»Hm, saj — škoda, da se mi mudi! — Vprašaj me več, ko se vrnem! Mnogo srčnih pozdravov z Dunaja! Poljub, brat, in — dosti uspeha tukaj — na svidenje!«

»Nekaj novega, gospod Neruda!«

»Prosim?«

»Med nama, za zdaj: nabavil si bom tako zvano ‚posvečeno hostijo‘, da jo kemično preiščem!«

»Aaah — — —!«

Pri tem aaah je Neruda tako rekoč zrastel za čevelj.

Aram je videl, kako so mu oči pomenito, skoraj podsmehno zamrlele.

»Preden se vrnete, bo delo že izvršeno!«

»Prav, prav! — Izborno! — Toda previdnost, prijatelj! Paragraf 122 a in b in paragraf 303 avstrijskega kazenskega zakonika! — Previdnost, moj mladi prijatelj, in z Bogom!« Stisneta si roke, se poljubita in Neruda je izginil. —

»Tisoč strel!« reče Aram sam zase, »ta je doma — v knjigi kazenskega prava! — Tudi mora biti! Potep se povsod previje!«

Drugo predavanje: Ali je čudež mogoč.

Drugo predavanje pri patru Foncku. Ali je čudež mogoč.

»Gospodje!

... Ker čudež v strogem pomenu za nas ljudi ni nič drugega kakor dogodek proti zakonom narave, zato meni večina tistih, ki taje čudeže, da morejo možnost čudežev smukniti pod mizo na podlagi svojih — nedokazanih — domnev! Naravni zakoni so vekotrajni in nespremenljivi, torej je čudež, ki tem zakonom nasprotuje, jih prelamlja, kar tako kratko malo nemogoč... Gospodje! Če je Bog, ki je te naravne zakone dal, tedaj jih more tudi po svoji mili volji razveljaviti, uničiti — sicer bi več Bog ne bil. — — — Kakor društvo lahko svoja pravila, zakonodajalec svoje zakone spet spremeni, v okoliščinah tudi odpravi, tako lahko tudi Bog pravila, postave in paragrafe, ki jih je bil dal naravi, za ta in ta primer ali tudi sploh poljubno spet odpravi in spremeni...«

Aram tudi tu ne dvomi niti za trenutek, da je to dokazovanje pravilno, toda neka druga misel mu je prišla: prevejani jezusovec si hoče preskrbeti jasen, samo po sebi umeven temelj, da bo nanj sezidal kakšno pobožno sleparijo, ki naj bi jo poslušalci vzeli potem za čisto resnico enako kakor to, kar so prej slišali! — Gle dati mu bo treba na prste!

Ves zamišljen, nekoliko vznemirjen zapusti Aram to drugo predavanje.

Tudi to pot najde doma presenečenje; toda ne odskoči nazaj: na pisalni mizi stoji prvi pomladni šopek.

Je od Maričke ali od Agneze? No, malo detektiva bo treba biti. Podrži šopek pred se, ga obrača in si je koj na jasnem: tako lepo sestaviti, tako nežno ubrati obliko in barve nikakor ne more otrok! Šopek bo od Agneze!

Blaženo čustvo ga prevzame, kakor da mu leze po hrbtu pikapolonica: Agneza, sprelepo dete, s svojimi rahlo zardelimi rožnimi lici, z nedotaknjenimi rožnatimi ustnicami, s sončnimi kodri, čudovitimi očmi... Ba! — Vse to je le videz! — tudi na Dunaju je lepih žensk — še lepših!

Ni res!

Agneze sije iz duše nekaj, kar ji obzarja telo, ga krasi, da je lepše kakor — kakršne še ni videl ženske.

Kako je ljubil svojo Noemo! — Gotovo! — Toda, ali ni bila morda samo lepota njenega videza? — Čutna lepota njenih oblik in njenega prevejanega nakita? — In, hm, ali niso prej obojni starši skrbno drug z drugim pretehtali stanu in premoženja? — Prav pravcata kravja kupčija? — In vendar — — —.

»Kako sem jo ljubil. — Grom in strela! Govorim že v preteklem času, perfektu! — Jaz osel! — Če ima ta tam čez — ta — ta ljubi Vladislav — če ima tudi ta tak šopek, tedaj velja vse skupaj samo ‚gostačema‘, za služku, morda je tudi — hm, malce beraške zahvale zraven —.«

Ta misel mu ne da miru, ga vrže iz paradiza njegove domišljije. Tiho po prstih gre venkaj in potrka pri sosedu: Vladislava ni doma in zdaj zagreši Aram Bela, izvrstno

Ildefonz Kampos iz Barbacene v Braziliji v krogu svojih 17 otrok. Vseh je bilo 20, trije so umrli

Takim-le bi rekli: „Denar pač moramo imeti, a denar nas ne sme imeti“

vzgojeni milijonarski sin, prvo brezobzirnost v svojem življenju: sam odpre vrata in pogleda noter:

Miza je prazna!

Vladislav stud. iur. s Češkega ni dobil cvetlic!

Cvetje je za n j!

Toda mora brezpogojno še dobiti odgovor, in sicer najnezmotljivejši; sam pa že domneva vnaprej, česar si želi:

Ko pride zvečer Agneza, da bi mu odgrnila posteljo, se dela Aram, kakor da bere knjigo — toda ne vidi nobene črke, saj drži knjigo narobe — in reče tako mimogrede:

»Agneza, zahvaljujem se vam za srčkan šopek!«

Pri tem gleda kakor jastreb čez rob knjige, vidi, kako se Agnezi prikrade rdečica v lica in — samemu leži nekaj na visokem čelu kakor všečno zmagoslavje. »O Bog, gospod Bela,« reče Agneza in se obrne vkraj. — »Ste nas tudi zavezali, da smo vam dolžni zahvalo!«

To preprosto pojasnilo vrže Arama spet iz vseh nebes!

»Hvaležnost, ne — — —!

S smotreno odločnostjo veletrgovca prime dekleta za zapestje, na videz rahlo, toda moč, ki se je po tem dotiku kakor električna sila prelila vanjo, jo drži kakor ukopano:

»Agneza! — Jaz bi rajši, da bi ne govorili o zahvali!«

Tedajci šine Agnezi žareč val krvi v senci.

»Agneza! — Prosim — prosim — vas za eno samo besedo: ni ta šopek nič drugega kakor pobotnica za stotak?«

»Gotovo ne, gospod Bela! — — —«

»Temveč?«

»Ker — ker — ste tudi vi sicer vedno — tako dobri —«

»Sem dober, Agneza?«

»Dobri!« dahne in prikima.

»Toda — saj jaz nisem — katoličan!«

Kakor da bi se nečesa spomnila, plane Agneza mahoma kvišku.

»Kaj vam je, Agneza?«

»Je — menim — nekdo potrkal!«

Tedaj jo Aram spusti; Agneza gre do vrat nikogar ni.

Rahlo se oprusti in se umakne.

Aram Bela ni bil še nikdar tako samozavesten kakor ta trenutek. Smehlja se je segel po ročnem ogledalcu, si vihal zale brčice in govoril:

»Saj tudi ni čuda! — Neruda bo imel prav!«

To je bilo v soboto po beli nedelji.

(Dalje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

31. maj — je rojstni dan sedanjega papeža Pija XI. (* 31. V. 1857, za mašnika posvečen l. 1879). Sv. oče se je že v početku maja preselil v Kastel Gandolfa, kjer ga je prebivalstvo slovesno sprejelo in prisrčno pozdravilo. Konec maja — je tudi konec rimske razstave dobrega tiska.

Na sv. Jurija dan je sprejel papež v skupni avdienci 2500 oseb, med njimi 1700 ženinov in nevest. Romarji so bili iz vseh kra-

jev: iz Avstrije, Nemčije, Švice, Belgije (zastopniki časnikaarjev) in drugod. — Od l. 1932, odkar imajo ženini in neveste znižano vozno, jih je bilo prišlo po blagoslov k sv. očetu že 126.153.

Malo takih. Državni svetnik v Švici dr. Ernest Perrier se je leta 1932 odpovedal vsem političnim službam in vstopil kot brat Nikolaj v benediktinski red. 19. maja 1937 je bil pa posvečen za mašnika.

Senca — luč. Kljub pritisku tako zvanega modernega poganstva v Nemčiji katoliško življenje ne nazaduje. Marsikje, zlasti v Monakovem, kažejo katoličani še prav posebno vneto za versko udejstvovanje. Cerkve so ob nedeljah nabito polne, četudi se opravljajo sv. maše od petih do enajstih. Na monakovskem kolodvoru je ob nedeljah šest maš, in sicer od treh do pol sedmih. Povprečno je vsako nedeljo samo tu do 2000 izletnikov pri sv. maši. Pastirska pisma nemških škofov ondotni verniki silno pazljivo poslušajo. Tudi obhajilna vnema ne pojema, marveč še narašča. Zaprte duhovne vaje so prišle kar v modo. V monakovski škofiji je bilo l. 1936 deležnih te milosti 10.307 oseb obeh spolov in vseh poklicev. Sv. pismo je med nemškimi katoličani družinska knjiga. Novega zakona v izdaji Schönigh, Paderborn, je že 460.000 izvodov med ljudmi; stuttgartska izdaja pa v 450.000 izvodih.

14. katoliška župnijska cerkev je bila posvečena v Cirihi, v glavnem švicarskem mestu, kjer je bilo l. 1525 prepovedano udeleževati se katoliške službe božje. Šele l. 1874 se je začela redna služba božja za katoličane v cerkvi sv. Petra in Pavla. L. 1893 je bilo sezidano drugo katoliško svetišče Materi božji na čast (Liebfrauen Kirche). Nato se je katolištvo v sicer protestantskem mestu naglo razvijalo, tako da imajo danes katoličani v Cirihi 14 župnij. Za zidavo najnovejše cerkve v modernem slogu je prispevala občina 75.000 švicarskih frankov. Katoličanov je v Cirihi 80 tisoč.

Videz izboljšanja. Mnogokje na Mehikanskem so verniki na lastno pest in odgovornost zopet odprli cerkve, ne da bi jih bila oblast ovirala. Storili so to večinoma ponoči. Cerkve so nato osnažili in s cveticami okrasili. Povsod, kjer niso naleteli na nobene zapreke, je zavladala med ljudstvom velika zadovoljnost, ki se bo povečala, če bodo mogli dobiti zopet tudi duhovnike.

Lepa poteza. Že leta 1935 je bil v Parizu osnovan odbor veljavnih mož (med njimi dr. predsednik Albert Lebrun, nekateri ministri, kardinali in generali), ki so sklenili postaviti vojni spomenik v prslavo 4600 duhovnikom, žrtvam svetovne vojne. Letos se je odbor ponovno lotil dela za uresničenje te častne naloge. Spomenik bo stal poleg stolnice na Montmartre.

Ubijajo — ubiti ne bodo mogli. Četudi bemo pretresljivo-žalostna poročila o brezbožnosti, ki jo širijo komunisti na Ruskem, vendarle izvemo od druge strani, kako je vera globoko zasidrana v ruskem narodu. Versko zavest bude in ohranjajo skriti pravoslavni svečeniki, ki jih je bilo v novejši dobi iz-

redno veliko posvečenih. Zdaj hodijo okrog med narodom in nimajo stalnega bivališča. Teh skritih klerikov je baje že več tisoč. Med njimi so celo sinovi komunistov in spreobrnjeni komunisti sami. Tako pridiguje v skrivališčih Urala neki o. Konstantin, ki je bil svojčas komisar rdeče armade. Tudi sin prjšnjega komisarja za ljudsko izobrazbo (Lunačarski) je baje postal pravoslavni duhovnik.

Kar je dobrega, ne zavračamo. Nadškof Nicholas (Cincinnati v USA) je spisal pastirski list o komunizmu v Ameriki. Med drugim pravi: »V resnici se ameriški komunizem nič ne loči od ruskega. Tudi ta je na fronti proti katoliški Cerkvi; brezbožen je in protiverski. Seveda ne smemo z ameriškim komunizmom tako opraviti, da bi kar vsem njegovim trditvam kratko in malo oporekali. S komunisti moremo reči, da se je z reveži večkrat krivično ravnalo, da je bil delavec pogosto izkoriščevan, da ima mnogo delodajalcev človeško delo še vedno kot blago... Trdosrčni delodajalci poganjajo na milijone revežev in delavcev v komunizem.« Nadškof najodločneje zavrača snovanje ljudske fronte s komunisti proti baje pretečemu fašizmu.

Prva cerkev v puščavi bo sezidana na kraju, kjer počivajo telesni ostanki znanega spokornika Karla de Foucauld-a. Ta mož je bil najprej francoski častnik, pa je postal trapistovski redovnik in je deloval med beduinci od l. 1901 do 1916, ki so ga pa v puščavi Tamanrassel, 2000 km južno od Algira, umorili. Njegovo truplo počiva sredi naselja El Gelea, med bivšimi mohamedani, ki so pa vsi pokristjanjeni.

Počestčenje sv. Frančiška Asiškega. Na višini poleg mesta San Francisco v Kaliforniji postavljajo 60 m visoko soho mestnega zaščitnika sv. Frančiška. Podoba bo iz rje prostega jekla in vidna daleč tja na morje.

Cerkveno-misijonsko delo v Abesiniji. — 11. marca je imela kongregacija za širjenje sv. vere pod predsedstvom papeža samega važno posvetovanje, kako urediti misijonstvo v Abesiniji. Navzočih je bilo 20 kardinalov. — V papeškem pismu, s katerim je bila podeljena blagoslovljena »zlata roža« italijanski kraljici, se nahaja tudi naslov »kraljica imperija«.

»Boljševiške nevarnosti bi danes ne bilo, če bi povsod poznali in pripoznali socialni nauk in socialno delo svete Cerkve.« To resnico podčrtavajo beneški škofje v skupnem pastirskem pismu, ki se v njem obračajo proti komunistični nevarnosti in zavračajo očitek komunistične propagande, kakor da bi bila Cerkev zaveznica kapitalizma. Močno je obžalovati, pravijo beneški škofje, da imajo tu in tam to za podpiranje prevratnih nakan, če se Cerkev poteguje za delavstvo. Kdor tako

zatrjuje, pač še sluti ne, da je krščanstvo že davno pred nastopom socializma vsako izkoriščanje človeškega dela obsojalo, in da je v velikih socialnih papeških okrožnicah postavila temelj, ki obeta pravično rešitev delavskega vprašanja.

Beneški škofje govore dalje o javni nepravdnosti, ki tudi pospešuje širjenje komunizma; dalje svare v ostrih besedah pred igralsko strastjo in pred vsem, kar brez sramežljivosti uganjajo letoviščarji na morskimi obalah ali gorohodci, dočim oblasti vse to pod pretvezo, da pospešujejo tujski promet, trpé in dopusté.

Boljševiška vzgoja ne pozna ljubezni do staršev. Neki sovjetski državljani je spremljal v Divno (Letavija) ob ruskopolski meji transport lesa. Tam je obiskal katoliško cerkev in slišal, ko so vprav čitali papeževo okrožnico proti komunizmu. Njegova hči Ninel (beri obratno) ga je zaradi tega ovadila. Sovjetsko sodišče ga je obsodilo kot revolucionarja na tri leta izgnanstva. Družina je izjavila, da ne more imeti z očetom nobene zveze in je spremenila tudi ime. Le žena mu je ostala zvesta.

Boj kletvini. Po naredbi mestnega in okrožnega načelstva v Kovnu (Litva) so prepovedane vse kletvine, ki so se v Litvi ohranile iz časa ruske oblasti, zlasti take, ki so javno pohujšljive. Kršilci te naredbe bodo kaznovani z globo 1000 Lit ali pa z zapornom treh mesecev.

Če bi zahtevale oblasti tako denarno kaznen obogokletnežev tudi pri nas, bi država dobila bogat vir dohodkov.

Kako je v »rdeči« Barceloni na Španskem v verskem oziru? Nekdo, ki se mu je posrečilo marca pobegniti, je povedal to-le: 80 odstotkov duhovnikov je bilo umorjenih. Jih je pa še vedno nekaj v mestu. Sv. mašo opravljajo na skrivnem, spovedujejo in dele sveto obhajilo. Cerkvá, ki niso bile porušene, so se polastili anarhisti. Stolnica je oskrunjena; slovečo korno opravo so prenesli v muzej. V samostan Montserrat se je naselil prezident Azana s svojo družino. Ob nedeljah in praznikih ni slišati več nobenega zvonila. Ljudstvo mamijo s svetnimi zabavami. Na tihem se versko življenje ohranja v svežosti.

Zakaj v Poznanju na Poljskem? Februarja se je zbralo iz 46 držav 1600 udeležencev brezbožnikov v Moskvi, da so se posvetovali, kako širiti propagando za brezbožništvo po vsem svetu. Uspehi ne bodo izostali, kajti Moskva deluje z denarjem, ki ga razsiplje med agitatorje po tujih deželah. Kaj komunizem zna, vidi vsakdo lahko na Španiji. Sedaj so vzeli na piko Ameriko... Nasproti temu kraljestvu safanovemu stoji kot bramba katoliška Cerkev, ki čuva božjo resnico in varuje kraljestvo božje med narodi. Sveti oče Pij XI.

je v svoji okrožnici 3. maja 1922 zapisal: Potrebno je, da združimo vse sile v enotno in močno brambo. Zato rotimo vse v imenu božjem: Združijo naj se vsi, četudi bi bilo treba prevzemati žrtve, da rešijo človeško družbo.« V smislu tega poziva se bo vršil od 25. do 29. junija t. l. tudi kongres Kristusa Kralja v Poznanju na Poljskem. — Skupno potovanje Slovencev na ta kongres bo v okrilju ljubljanske »Prosvetne zveze«.

»Nas zanimlje samo množica katoličanov.« Namesto stvarnega ugovora, ki ga nima, odgovarja glavni tajnik ruske brezbožne propagande Jaroslawski na papeževo okrožnico o komunizmu s tem, da prerokuje, kako bo katolištvo uničil. Tako-le se repenči: »Vatikan nas je zopet drzno napadel. To ni nič novega. Papež in njegova okolica se ne more sprizagniti z obstojem sovjetske unije. Mi bi mogli Vatikanu po starem boljševiškem običaju odgovoriti. Pa čemu bi papeža in njegovo okolico prepričevali? Ne. Nas zanimlje samo množica katoličanov, ki hočemo in moramo iz njih narediti svobodomiselnice. Mi bomo odgovorili s tem, da bomo katolištvo z vsemi sredstvi, ki so nam na razpolago, uničevali...«

Kako že pravi pregovor?... »Napuh hodi pred padcem.«

Jubilej pretresljivega dogodka. V noči od 14. do 15. aprila pred 25 leti se je potopil največji in najrazkošnejši prevozni parnik »Titanik« med vožnjo v Ameriko. 1635 oseb je utonilo. Opolnoči, ko je bilo še vse živahno na ladji in se je po vseh družabnih prostorih plesalo, so naenkrat čutili hud udarec in potres. Spočetka se potniki niso zavedali, da se jim bliža grozna smrt v mrzlih, temnih valovih in so se samo prestrašili. Kmalu se je parnik začel nagibati — vse je brzelo na krov in k rešilnim čolnom, katerih je pa bilo vse premalo. Rešilo se je samo 705 oseb, ki so videle, kako se je velikanski kolos pogreznil in kako so se poprej gnetli ljudje okrog treh katoliških duhovnikov, ki so nesrečnike tolažili, dajali sveto odvezo in vztrajali na krovu do konca. Ti duhovniki so bili: Bavarec Jožef Peruhic, Tomaž Byles, sin angleškega ministra, in neki Litvanec Montvila. — Pripominjamo, da se je vozilo s Titanikom 25 milijonarjev, da je bil opremljen s srebrnim namiznim orodjem za 10.000 oseb. Če bi bili Titanik mogli postaviti na nos poleg zvonika pri sv. Štefanu na Dunaju, bi ga parnik presešel še za 114 metrov. Vse to je izginito kar brž v morskem breznu.

Lep primer ljubezni do bližnjega. V neki londonski tvornici je zbolel delavec. Bil je operiran. Zaradi hudega in trajnega krvavenja bi ne ostal pri življenju, če bi mu ne bili dovedli človeške krvi. Ponudilo se je kar 86

tovarišev, ki so bili pripravljene za transfuzijo krvi. Izbrali so jih 24. V 13 dneh so jim vzeli okrog 13 litrov krvi. Bolnik je bil rešen.

Ugodnost za bogoslovce v Italiji. Vlada je odredila, da se bogoslovci oprostijo vojaškega predpouka in poznejših orožnih vaj. Ista ugodnost velja za gojence onih zavodov, ki pripravljajo učence zgolj za duhovski poklic.

Cerkvena svečanost v Lizijé-ju. V mestu, kjer je živel, umrla in je (v karmeličanskem samostanu) tudi pokopana sv. Terezija Det. J., bo to poletje posvečena veličastna cerkev na čast ljubljene svetnice. Cerkev bo dograjena do 7. julija, ko se začne Evharistični kongres za Francijo. Ob sklepu kongresa, 11. jul. bo pa novo svetišče slovesno posvečeno. Nova bazilika je monumentalna stavba s spodnjo cerkvijo. Prostora ima za 3000 ljudi.

Veliko žilavost za verski napredek kažejo cerkveni krogi v Budapestu, kjer bo k letu od 24. do 27. maja mednarodni Evharistični kongres. Od 43 župnij jih je bilo po vojni ustanovljenih 24; od 41 velikih cerkva je bilo v povojnem času zidanih 19, od 74 večjih kapel pa v zadnjem desetletju 13. V mestu je nastavljenih 384 svetnih duhovnikov; v 23 moških samostanih deluje 542 redovnikov. (Ženskih samostanov je 76, ki zaposlujejo 1970 redovnic.) Katol. akcija je dobro razpredena; ima socialni, kulturni, organizacijski in dušno-pastirski odsek.

Povejte na glas, kaj odkriva svetu zlasti afera »proletarca«
Jağode, moža židovskega pokolenja, bivšega šefa zloglasne boljševiske policije GPU. Londonski dnevnik »Daily Telegraph«
piše (7. aprila 1937): Ko so odpeljali Jağodo v preiskovalni zapor, ker je s trockisti spletkaril proti Stalinu, dasi je imel tako visoko službo v Stalinovi tiraniji, so našli v njegovem stanovanju v Moskvi 10 tisoč funtov v ameriški in japonski valuti, in okrog šest tisoč funtov šterlingov ter mnogo dragocenosti (1 funt je pribl. 230 Din). V kleti je bilo nakopičenih 700 steklenic francoskega šampanjca. V preiskavi se je dokazalo, da je porabil velikanske vsote rubljev za glasovite pojedine v svojem stanovanju.

Tako »proletarsko«
je živel nekdanji vzor-komunist in bivši grozovitež in šef čeke, »drug«
Jağoda, žid Hierschel Jehuda. Še ruski listi so ga počastili z naslovom »pijanec«
in »zločinec«. — Kaj porečejo nato naši komunisti in oboževalci sovjetizma!?

★

Ljubljanska škofija. Za duh. svétnika je imenovan Al. Zelezny, župnik v Goričah. — Umeščena sta bila gg.: Vinko Lovšin na župnijo Litija, in J. Hafner na župnijo Moravče. — Župnija Stari trg pri Ložu je po-

deljena Fr. Presetnik-u, kaplanu v Dobropoljah. — Kot župnijski upravitelji so imenovani: Fr. Vrhovec, žup. v p. za Ihan; Ivan Hrovat, kaplan v Kočevju, za Zaplano; Martin Radoš, kaplan v Starem trgu o. K. za to župnijo; Martin Gorše, kaplan v Škocijanu pri Mokronogu, za to župnijo; Ivan Sladič, kaplan pri Dev. M. v polju, za to župnijo; Ign. Škoda, kaplan na Krki, za to župnijo; Janko Oblak, kaplan v Selcih, za vikarja v Novem mestu; J. Poje, ž. upr. v Zlatem polju, bo oskrboval tudi župnijo Češnjice. — Premeščeni so bili kot kaplani: H. Šauli iz Šmihela k sv. Jakobu v Ljubljano; Anton Stopar iz Tržišča v Kočevje; Fr. Nahtigal iz Semiča v Dobropolje. — Za kateheta v Ljubljano je prišel Stanislav Škrbe iz Nov. mesta. — Nameščena sta bila kot kaplana: Pavel Kržišnik v Selcih nad Šk. Loko, in Fr. Mihelič na Raki. — Stalno upokojeni so: Jožef Švigelj; Henrik Bukowitz, župnik v Mokronogu; Ivan Erjavec, župnik v Zelimljah; Jernej Kovič, župnik na Polšniku; Janez Meršolj, župnik v Retečah; Anton Šmidovnik, župnik v Prečni; Feliks Funtek.

Lavantinska škofija. Za župnika pri Sv. Martinu o. D. je bil umeščen Fr. Zagoršek, poprej na Črni gori; kapucin p. Lavrencij Novak je nastavljen kot duhovni pomočnik v Laporju; p. Inocenc Narobe pa na Hajdini. — Prestavljeni so bili gg. kaplani: V. Kolman iz Zg. Radgone v Ruše; K. Pelpelj iz Ruš k Sv. Pavlu p. Pr.; M. Mranjek od Sv. Pavla v Zg. Radgono; Iv. Škraber iz Gor. Lendave v Prevalje.

Št. Jakob v Rožu. Došel je novoimenovani kaplan Tomaž Holmar.

Novi redovni duhovniki v samostanu oo. trapistov v Rajhenburgu. Dne 25. aprila je podelil lavantinski vladika dr. Iv. Tomažič mašniško posvečenje tem-le gg.: Klasinc Ignaciju iz Cirkovc na Dravskem polju, Škrli Pavlu iz Trnovega na Primorskem, Valenčič Bonifaciju iz Trnovega na Pr., Kompare Kaniziju iz Šiške pri Ljubljani. Frolé Ambrož iz Blok je postal diakon. — Samostan ima sedaj vsega redovnega osebja 96. Od teh jih je 13 v podružnici na gori Atlas v francoskem Alžirju. Vseh mašnikov je 21, od teh pet v Afriki.

Bogato žetev je imela smrt meseca aprila zlasti med duhovščino ljubljanske škofije: 7. aprila so pokopali mokronoškega rojaka, salezijanskega duhovnika Fr. Povšeta, ki je pred leti deloval v Mladinskem domu na Kodeljevem. — Na Brezjah je umrl 6. aprila p. Norbert Sušnik, rojen v Moravčah 1875. Bil je neugnan spovednik, saj je včasih prese-

del v spovednici cele noči in delil tolažbo grešnim dušam. — V Leonišču je po hudi boleznini izdihnil blago dušo Fr. Vidmar, župnik na Češnjicah pri Krašnji, star šele 52 let. — Prav tako nepričakovano se je moral posloviti Janez Mevželj, župnik na Krki, mož poln živahnosti in delavnosti. V nedeljo, 18. aprila je imel še duhovno opravilo, petek nato je bil že med rajnimi. — In zopet! Ko je imel 18. aprila nedeljsko službo božjo, je prav po povzdigovanju zadela kap J. Müllerja, župnika pri D. M. v Polju. Dva dni zatem je doživel. Pokojni je 29 let vodil dušno pastirstvo v tej veliki župniji z vnemo in modrostjo. Upoštevan je bil kot veljaven župnik, zato je bil imenovan za konzultorja in duh. svetnika. Bil je tudi med prvimi ustanovniki »Katol. tiskovnega društva«. Letos julija bi imel obhajati zlato mašo; praznoval bo ta svoj jubilej — tako upamo — med izvoljenci v nebesih. — V inozemstvu je umrl Slovenec o. Konstantin Vidmar, benediktinski redovnik in župnijski upravitelj v Gaweinsthalu blizu Dunaja. Doma je bil na Logu nad Škofjo Loko. Svoj čas je bil tudi srednješolski katehet. — V nedeljo, 2. maja, je bil pa pogreb † Jožefa Vrankarja, župnika v Dupljah. Dasi je bil vse življenje bolj šibkega zdravja, je vendarle dosegel 72 let. Po značaju je bil blažega srca in poln vneme za dobro. Vsem: Večno blaženost!

Živahno je delo konferenc v družbi svetega Vincencija Pavelskega; to je za naše bedne čase veselo sporočilo. Pri glavnem zborovanju 11. aprila v ljubljanskem Marijanišču je bilo ugotovljeno, da deluje v Sloveniji 32 edinic (konferenc), ki so imele vse nad dva milijona dinarjev prejemkov in skoro toliko tudi izdatkov. Še več so pa vredna duhovna dela usmiljenja, ki jih edinice izvršujejo. Za predsednika je bil soglasno izvoljen vseučiliški profesor dr. L. Pitamic.

Povir pri Sežani. P. Š. sporoča: Vzornico ljubezni do Boga bomo odslej še bolj častili in skušali posnemati, odkar imamo v domači cerkvi lep kip priljubljene svetnice Terezije Det. J. Na belo nedeljo smo imeli izredno svečanost, ko nam je domači g. župnik M. Barbič blagoslovil kip sv. Male Cvetke. K slovesnosti sta prišla tudi sežanski in divaški župnik. Po blagoslovu in po procesiji, pri kateri se nosila ozaljšani kip belo oblečena domača dekleta, je imel poučen govor sežanski župnik J. Glažar. Udeležba domačih vernikov in tudi sosednjih občanov je bila obilna.

Obnem z božjo potjo v Lurd in Lizijé bodo združili slovenski romarji tudi ogledovanje velike svetovne razstave v Parizu. Vodstvo romanja je prevzela ljubljanska Prosvetna zveza; kot mentor in duhovni vodja

bo v spremstvu spiritual dr. C. Potočnik. Pot: Ljubljana, Padova, Milan, Nica, Lurd (4 dni), Pariz (3 dni, en dan za obisk Lizijé-ja). Iz Pariza preko Padove in Benetk v Ljubljano. Odhod iz Ljubljane 16. jul. ob petih popoldne, vrnitev 27. jul. zvečer. Vsi stroški (III. razr. brzovlaka, preskrba itd.) 3250 din. — Isto pot bodo napravili hrvatski romarji v času od 10. do 21. avgusta. — Iz Zagreba bo oskrbljeno tudi romanje v Palestino pod pokroviteljstvom pomožnega nadškofa g. dr. Stepinca. Odhod iz Zagreba 9. julija, vrnitev 4. avgusta. Na parnik se bodo potniki vkrkali v Splitu. Mimogrede obisk Aten, na povrnitvi ogled Aleksandrije.

MARIJINE DRUŽINE

Marijanski mladinski kongres. Prve dni aprila so imeli v Chartresu na Francoskem 4. zborovanje dijaki-kongreganisti. Na skupščini so zlasti reševali vprašanje, kako zavarovati mladino pred nevarnostjo šolskega okolja. Na kongresu je bilo 1200 dijakov in drugih mlajših članov Marijinih družb.

Vzor-voditelju. Težka izguba je zadela tržaško Marijino družbo Marije Milostljive. Msgr. Fran Guštin, ki jo je vodil 31. leto, je odšel v večnost.

Kaj je bil rajni za družbo, morejo presoditi le oni, ki so njegovo delo od blizu poznali. Pod njegovim vodstvom je bilo sprejetih v 30 letih 760 družbenic. Veliko jih je razstresenih po naših domovih, po večjih mestih Evrope, pa tudi v Egiptu in Ameriki jih je precej. V gornjem številu niso vštete družbenice, ki so bile sprejete v domačem kraju, pa so pozneje prestopile v tržaško.

Mnogo truda in ves svoj prosti čas je rajni voditelj posvetil Mar. družbi; zato je pa zrasla v mogočno drevo in je pognala globoke in trdne korenine. Vodstvo Marijine družbe mu je postalo življenska naloga. Zaradi nje je ostal v skromni službi kaplana pri novem sv. Antonu. Tu, v središču mesta je bil njegov obsežni delokrog. V spovednici je bil vsak dan prvi, ob nedeljah pa od 6. dalje do poznih predpoldanskih ur. Opominjal in bodril je z vsem srcem; bil je vsem, tudi Italijanom in Nemcem duhovnik po Srcu Jezusovem. Ljubezen do bližnjega in gorečnost za zveličanje duš sta bili glavni potezi njegovega značaja.

Ni čudno tedaj, da je Marijina družba, ki je imela takega voditelja, kljub vsem mnogovrstnim težavam, vedno lepo procvitala. V kongregaciji so bili redno 3 shodi na mesec; eden je bil združen z uro češčenja. Ostale nedelje in praznike, je bilo pa zborovanje odsekov, katerih je deset. Tudi pri zborovanjih je voditelj predaval. Vsi njegovi govori so bili

skrbno pripravljani in globoko zamišljeni. Njegova gorečnost ni pojemale, ampak je z leti rasla.

Poleg prvega petka, je imela družba vsak mesec še redno dve sveti maši s skupnim svetim obhajilom; za vsako umrlo družbenico še posebej sv. mašo. V namene posameznih odsekov je bila enkrat na leto sv. maša z govorom. Letno se je opravilo od 60 do 80 sv. maš s skupnim sv. obhajilom. Pred glavnim družbenim praznikom so bile 8 dnevne duhovne vaje.

Pokojni gospod voditelj je poznal nevarnosti mesta in je zato ustanovil pod okriljem Marijine družbe zavod sv. Marte, kjer dobivajo brezposelne služkinje vseh narodnosti varno zavetišče. Družbi pa je postavil »Marijin Dom«. Ti dve ustanovi sta mu v težkih razmerah povzročile mnogo skrbi in neprespanih noči. Začel je bolehati. Neutrudno je delal naprej. Domači so mu prigovarjali, naj počiva, a zavrnil jih je, da kot laiki ne umejo, kaj je duhovnik.

Zadnje leto je z veliko težavo opravljal službo, a ni odnehal; delal je, dokler je bilo le količkaj moči v njem. — Prvo nedeljo v marcu, po skupnem sv. obhajilu je pri shodu s težavo čital svoj zadnji govor — labudovo pesem — o trpljenju.

Še par dni je hodil s trudom v spovednico, do četrтка, potem pa ga niso več noge nosile. Z bridkostjo v srcu je ostal doma.

Trpljenja in žrtev polno je bilo njegovo življenje. Žrtev, ker ni mogel delovati, kakor bi bil rad, žrtev ker so mu razmere marsikateri načrt prekrizale. Rad bi bil še delal v vinogradu Gospodovem, saj je pomanjkanje delavcev veliko.

Naгло se je približal konec. V noči pred prvim petkom aprila je nehalo biti apostolsko srce, ki se je popolnoma žrtvovalo za reševanje duš.

Odvzet je družbi pastir. Prvi petek je bil. Prva maša, naročena še za živega voditelja, se je darovala za — mrtvega. Družbenice so darovale zanj sveto obhajilo. V soboto je bilo truplo dražega očeta preneseno v cerkev, kjer je bila pogrebna maša. Ob 16. uri je vsa cerkev bila nabito polna. Po obrednih molitvah se je razvrstil pogrebni sprevod. Pred krsto so nosila bel venec belo oblečena dekleta z družbeno svetinjjo, za njimi je stopala dolga, dolga vrsta družbenic: deklet in žena. 38 duhovnikov spremlja sobrata. Krsti sledi nebroj ljudstva: vsem je bil dobrotnik, mnogim duhovni oče. Dež rosi. Tiha molitev kipi iz vseh src. Vso dolgo pot stoje ob strani množice, neme in zbrane. Pogreba s takim nabožnim obeležjem mesto še ni videlo.

V življenju je rajni dvigal srca k Bogu, a v smrti je njegov vpliv še mogočnejši in silnejši.

Ptuj. Ob vzoru božje Matere je obhajala naša Mar. družba spomin naših dobrih mater. Lepi prizori na odru, prisrčen govor g. profesorja F. Aliča, v srce segajoče deklamacije M. Elizabete: »O mati, zlata moja mati«, mило petje mladinskega zbora, vse to nam je poživilo zavest, da je mati tisto najslajše, kar nam je Bog dal na pot življenja. Čas izbriše marsikatero podobo iz naše duše, le materina podoba nikoli ne obledi. Mati je prva in najvplivnejša učiteljica svojemu otroku. Kar mu ona da za življenje, to ostane. Njena beseda, njen zgled živi v otroku, ko je sama morda že davno v grobu. Kdo more ob ti ugotovitvi razumeti bridkost solze, ki jo iz materinega očesa izsili nehvaležnost otrok!? Marsikdo mora ob smrti priznati, da je v vsem njegovem življenju bilo samo eno srce, ki ga je resnično in nesebično ljubilo: srce njegove matere.

Ob koncu proslave je nenadno stopil na oder naš rojak g. Vinko Polanec, voditelj koroških Slovencev. Živo nam je predočil zasluge naših mater za naš narod.

Čisti dobiček je bil namenjen Vincencijevi konferenci za uboge, ki se je šele nedavno ustanovila v Ptujju.

Iz uredništva. Za bodrilne, propagandne in poučne dopise se lepo priporočamo. Poslovnih pisem pa res ne kaže sprejemati v list, razen če bi bila vsebina poučna za splošnost. Imamo malo prostora, pa ga je treba porabiti tako, da koristimo večini in da služimo namenu »Bogoljuba«. Sodimo, da je to stališče pravo in da ne bo zamere. — Dopisov brez podpisa še celo ne moremo uvaževati.

RAZNO

Misijonski teden v Grobljah

Duhovniška misijonska zveza in Družba za širjenje vere prirejata s sodelovanjem vseh misijonskih prijateljev v Misijonišču - Groblje pri Domžalah - Misijonski teden in kongres za vso Slovenijo.

Spored je sledeč: 13. junija slovesna otvoritev misijonske razstave. Razstava bo nazorno kazala misijonsko delo, ki ga vrši sveta Cerkev v Afriki, Indiji in na Kitajskem. Razstave se bodo udeležili tudi oo. jezuiti s svojimi krasnimi zbirkami iz Indije. Prvič bo razstavljen tudi ves slovenski misijonski tisk in tisk drugih dežel. Posebna pozornost bo na razstavi posvečena slovenskim misijonarjem. V posebni sobi bodo razstavljeni spomini na največjega slovenskega misijonarja, škofa Friderika Baraga. Obiskovalci bodo istotako imeli priliko ogledati si originalen

misijonski film »Misijonarjeva oporoka«, ki so ga posneli misijonarji v Afriki in je imel po mnogih deželah velik uspeh. Prav tako bo več zanimivih skioptičnih predavanj. Kogar bo zanimalo, si bo lahko ogledal Misijonsko tiskarno. Razstava bo odprta od 13. junija dalje vsak dan.

V nedeljo, 20. junija bo Misijonski kongres za vso Slovenijo. Ob 9 bo sprejem prevz. gg. škofov. Ob 10 bo sv. maša na prostem, katero bo daroval nadškof dr. A. B. Jeglič. Med sv. mašo se bodo prepevale zna- ne ljudske pesmi s spremljanjem godbe. Govoril bo eden izmed navzočih škofov. Po sv. maši bo slavnostno misijonsko zborovanje. Ob tej priliki se bomo še posebej spomnili škofa Baraga in njegove svetniške zadeve, saj obhajamo prav letos stoletnico, odkar se je prvič vrnil kot misijonar v domovino, da zbudi med Slovenci zanimanje za misijone. Ob eni bo godbeni koncert. Ob dveh pete litanije s slovesno zaobljubo Kristusu, da ho- čemo tudi Slovenci po svojih najboljših mo- čeh delati za širjenje Njegovega kraljestva na zemlji. Nato bo kot zaključek slavnostna igra na prostem »Naša apostola«, ki je lani ob Slomškovih dneh v Mariboru doživela tako velik uspeh.

Program za Misijonski kongres je sestav- ljen tako, da se vse izvrši v enem dnevu in odpade neprijetno prenočevanje. Vsak se lahko odpravi od doma šele v nedeljo zjutraj in zvečer ob 5 zopet odide, ker bo do tedaj že vse končano. Kdor bi hotel imeti preno- čišče, mora vsaj 14 dni prej sporočiti. Hrana se bo dobila na mestu, vendar svetujemo vsa- komur, da si prinese za kosilo nekaj s seboj. Zagotovljeno nam je, da se bodo vlaki ustav- ljali kar v Grobljah, da ne bo treba hoditi na postajo v Domžale. Zveze so ugodne. Vo- zijo tudi avtobusi. Če se bo priglasilo dovolj udeležencev, se bodo organizirali posebni vlaki. Istotako je zagotovljeno, da bo dovo- ljena polovična cena za vožnjo, vendar se svetuje, da si vsi, ki se mislijo udeležiti samo Misijonskega kongresa v nedeljo, rajši kupijo »nedeljsko povratno karto«, ki velja od so- bote opoldne do ponedeljka opoldne, ker manj stane. Med tednom pride v poštev po- lovična z »rumeno izkaznico«. Karto zahte- vajte do Domžal.

Vsi udeleženci si morajo nabaviti pose- bno izkaznico za Misijonski teden v Grobljah. Dobi se pri vseh župnijskih uradih in pri po- verjeniki Katoliških misijonov. Izkaznica stane 3 Din. S to izkaznico je dovoljen pri- stop k vsem prireditvam Misijonskega tedna in kongresa, tudi na razstavo, k misijonskemu filmu in k igri v nedeljo popoldne. Ta izkaz- nica je vsakomur neobhodno potrebna.

Dragi Slovenci, Misijonski teden in Misi- jonski kongres v Grobljah sta zamišljena kot do sedaj največji misijonski prireditvi na Slo- venskem. Čas je, da se tudi mi Slovenci za- čnemo bolj zanimati in delati za največjo za- devo krščanstva, za pokristjanjenje sveta. Če bomo pri prireditvi vsi sodelovali, bo res ne- kaj veličastnega. Vernost kakega naroda se meri tudi po tem, koliko zanimanje kaže za misijonsko delo sv. Cerkve. Pokažimo z ve- liko udeležbo na Misijonskem kongresu, da hočemo biti Slovenci tudi na misijonskem polju enakovredni drugim katoliškim naro- dom. Sedanjí čas zahteva, da priskočimo tudi mi sv. Cerkvi uspešno na pomoč, da bo čim- prej ves svet Kristusova last.

Pripravljalni odbor.

Duhovne vaje za gđc. učiteljice in urad- nice v Domu Device Marije Mogoč- če, Lichtenthurn, bodo od 15. do 19. julija. — Za dekleta od 12. do 16. avgusta. Pričetek prvi dan ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina znaša 100 Din. — Prijavite se na: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda — Ljubljana, Ambrožev trg 8.

ODGOVORI

F. B.: Prosim pojasnite, če je kakšna razlika med krivo vero in starokatoliško vero?

Vera, katera ni v soglasju z naukom Kristu- sovim, ki ga uči sv. katoliška Cerkev, je kriva vera. Med krive vere štejemo torej tudi staro- katoliško vero. Krivih ver je danes mnogo; vsaka je nekoliko drugačna. Resnica je pa samo ena, in to varuje in uči katoliška Cerkev, kateri je njen božji Ustanovitelj obljubil svojo pomoč: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

Pripadniki drugih ver se ne imenujejo brez- verci. Z imenom »brezverec« označujemo takega nesrečneža, ki trdi, da nič ne veruje. Seveda je težko verjeti, da bi bil kateri človek res v srcu tak, da bi nič ne veroval; vsaj v Boga mora ver- vati, ker je težko biti tako brez misli, da ne bi iz sveta, ki ga vidi, sklepal na Stvarnika. Vsako hišo je kdo naredil; tisti pa, ki je vse naredil, je Bog. Čudno se zdi, zakaj je vendar precej ljudi, ki Boga taje. Sveti Pavel govori o brezboštvi v listu Rimlj. 1, 18 nasl. Brezbožni ljudje so neopra- vičljivi, zakaj Bog se je razodel po ustvarjenih delih. Spoznajo ga, pa ga ne časte in se mu ne zahvaljujejo; za kazen so prepuščeni propalosti. Vzročno zvezo med brezbožnostjo in propalostjo sveti Pavel posebno poudarja.

»...zakaj, kar se o Bogu more spoznati, je v njih jasno; Bog jim je namreč razodel. Njegova nevidljiva bitnost se namreč od stvarjenja umsko vidi na delih, tudi njegova večna moč in božan- stvo, tako da so neopravičljivi;

zakaj dasi so Boga spoznali, ga niso kot Boga častili in se mu zahvaljevali, ampak so postali ni- čemurni (prazni) v svojih mislih in je otemnelo njih nespametno srce;

imenovali so se modre, pa so poneumili; in zamenili so veličastvo neminljivega Boga s podobo minljivega človeka in ptic in četveronož- cev in plazilcev.

Zaradi tega jih je Bog prepustil po željah njih srca v nečistost, da so skrunili svoja telesa na

sebi... prepustil malovrednemu življenju, da počenjajo nespodobnosti, polne vsake krivice, hudo-bije, zlobnosti, lahkoumnosti, polne zavisti, umorov, prepira, zvijače, malopridnosti...»

Izmed onih, ki so v zmoti (krivoverci), so morda kateri tudi brez lastne krivde; se pa težje zveličajo. Kdor ni kriv, da je izven katoliške Cerkve, se more sicer zveličati, če božjo voljo spolnjuje, kakor jo pozna. Vendar se pa tak človek težje zveliča, ker pogrša mnogo pripomočkov, ki jih daje prava Cerkve.

Ce je ta, ki zavaja v zmoto, prebrisan, se lahko zgodi, da v zmoto zavede takega človeka, ki ni dovolj poučen ali ne zna dosti misliti.

Ne moremo pa verjeti, da bi človek, ki v naših razmerah odpade od katoliške Cerkve, storil ta usodni korak iz prepričanja. Izkušnja uči, da je vmes taka ženitev ali možitev, ki po nauku sv. katoliške Cerkve ni mogoča. — Katekizem uči: Kdor iz lastne krivde ni ud katoliške Cerkve, se ne more zveličati, ker je Jezus Kristus le katoliško Cerkve določil za redno pot, ki naj vodi ljudi k zveličanju.

Kakšne vere se drže »starokatoličani«? Starokatoličani so člani cerkvene skupine, ki je nastala zaradi nasprotovanja proti cerkvenemu zboru v Vatikanu l. 1870. Duhovni vodja te »opozicije« je bil profesor Döllinger v Monakovem. Združenje z naslovom »starokatolištvo« je nastalo l. 1872. Kot prvi škof te ločine je bil izvoljen profesor Reinkens. Že na prvi skupščini je bila odpravljena obveznost spovedi in posta. Nato so vpeljali nemško mašo in zavrgli »celibat« (samski stan duhovnikov). Sprejeli tudi niso sklepov vatikanskega koncila (koncil = cerkveni zbor) in tudi ne nauka o brezmadežnem spočetju Device Marije. Pozneje se je ta cerkvena ločina še preurejala, tako da bi jo danes lahko imenovali novo protestantstvo v katoliški preobleki. Starokatoličanov je nekaj v Nemčiji, Švici in na Holandskem. Drugod jih je bolj malo. Tudi v Jugoslaviji se je zadnje desetletje pojavilo starokatoliško gibanje, pa si ni pridobilo tal.

T. S.: Ali se res morejo samo leseni moleki blagosloviti za odpustke?

Ponovno odgovarjamo: Moleki (rožni vencji), križi, mali kipi, svetinjice, ki se blagoslavljajo in nanje dajo odpustki, ne smejo biti iz cina, svinca, stekla ali kake druge podobne tvarine, ki se lahko zdrobi ali obrabi. Vendar je pomniti, da moleki iz stekla le tedaj niso dopustni, če so steklene jagode votle; smejo se pa blagosloviti, če so jagode iz masivnega stekla.

Naročnik Doma in sveta vprašuje: V prvem zvezku letošnjega Doma in sveta sem bral trditve, da na Španskem ni pravega komunizma s strahotami, kakor jih opisuje katoliško časopisje.

Odgovor: Vaše vprašanje priča, da zadnje številke »Bogoljuba« niste še prebrali. Res zanimivo je, da je ravno naš list prinesel točen odgovor na oni nesrečni članek že nekaj dni, preden je Dom in svet izšel. Odprite ga na strani 105 in začnite pri odstavku: Bridke posledice. Naj samo dva stavka ponovimo: Sv. oče je v komunistični okrožnici zopet povedal vsemu svetu, da se na Ruskem, v Mehiki in zlasti na Španskem gode strašne reči. Pomisliti je treba, da se je Pij XI. v ta namen dal najskrbneje poučiti. Prav tega g. Kocbek ni pomislil in okrožnice ni bral, ali pa je pozabil, da je papežev apostolsko pismo za katoličana mnogo zanesljivejša priča kakor pa vse trditve, na katere se gospod profesor sklicuje. — Iz tega se pa tudi vidi, kako dobro je brati »Bogoljuba«.

Br. C. Lužnik: Prosim pojasnila o papeževih odpustkih na rož. vencih.

Romarjem in dr. sveti oče blagosavlja tudi »moleke« in s tem naklanja apostolske (papeževe) odpustke. Vernik, ki opravlja pobožnost rožnega venca na tak molek vsaj enkrat na teden, je deležen onih odpustkov, ki jih navadno sveti oče podeljuje. Tako n. pr. popolni odpustek pod navadnimi pogoji na vse glavne praznike cerkvenega leta in na vse sopraznike apostolov; dalje odpustek 7 let in 7 kvadragen na vse druge praznike Gospodove in Marijine, in še nekaj manjših odp. — Za člane bratovščine sv. R. T. so podeljeni posebni odpustki. — (Na vprašanja, ki spadajo v spovednico in niso poučena za splošnost, bi mogli odgovoriti samo v pismu.)

PROŠNJE IN ZAHVALE

M. M. v R. se zahvaljuje št. škofu Baragu za uslišano prošnjo v tehtni zadevi med devetdnevnic. — T. M. v Č. se zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziji D. J., Tereziji Ledochowski, št. škofu Slomšku in dušam v vicaah za srečno prestano operacijo. — B. G. se zahvaljuje velikemu pomočniku v vseh nadlogah: sv. Antonu, za večkratno pomoč.

DOBRE KNJIGE

Svetla pot. Spisal dr. Franc Jaklič. 1937. Založila Jugoslovanska knjigarna in Ljubljani.

Z dobrimi vzgojnimi knjigami je naš knjižni trg bolj pičlo založen. V zadregi smo pa zlasti, če bi hoteli dati doraščajočim v roke tako knjigo, ki obravnava najtežji problem: mladostno čistost. Tako knjigo je sedaj napisal gimn. profesor - katehet dr. Fr. Jaklič.

Ko je v letniku 1936 »Bogoljuba« objavil več člankov o tem vprašanju, se je odločil, da sestavi celotno knjigo, ker se je prepričal, kako pazljivo so brali njegove sestavke tudi fantje. Knjiga »Svetla pot« govori o bistvu mladostne čednosti, o mladostnih nevarnostih in zablodah, o fantovski in dekliški osebnosti, o pravem odnosu med njima; proti koncu je tudi razprava o devištvu. Vmes so vpletene še druga mladostna vprašanja, ki so v zvezi s čistostjo.

Knjiga je torej namenjena doraščajoči mladini pa tudi staršem in vzgojiteljem ter vsem, ki imajo kaj vzgojnih stikov z mladimi ljudmi. Z mirno vestjo lahko rečemo, da je malokatera knjiga tako potrebna kot ta, pa tudi malokatera pisana s tako obzirnostjo in rahločutnostjo, ki je potrebna z ozirom na mlajše ljudi, kot je knjiga »Svetla pot«.

P. Mihael Mlekuž, benediktinec, je napisal v nemškem jeziku krasno knjižico: »Um unsere Zukunft«, **Za našo bodočnost**, kjer navdušeno prepričuje, kako dragocen dar božji je otrok. Žal, da nam tesni prostor ne pusti kaj več povedati o tej tako posrečeni knjigi. G. pisatelj, ki je »Bogoljubov« prijatelj, bo o priliki kaj takega napisal za naš list.

France Pernišek, **Zakaj nismo krščanski socialisti.** Vsak ve, da sta pri nas dve organizaciji delavcev, ki hočeta biti krščanski. Eni pravijo, da so krščanski socialisti. Papeževa okrožnica »Quadragesimo anno« je izraz »socialisti« odklonila. Pisatelj z izreki njihovega časopisja in izjavami ob raznih prilikah dokazuje, da se preveč približujejo komunizmu. Dokazovanje je za nas prepričevalno, če pa bo tudi za prizadete, je drugo vprašanje, to pa zato, ker bi bila za uspešno obravnavanje delavskih, socialnih spornih vprašanj potrebna neskončna ljubezen in obzirljivost brez konca in kraja. J. S.

VSEBINA: Pesnitev: Marija v naravi: — Članki: Jezus v Ljubljani in v Naklem. (J. Šimenc.) — Pri korenini. — Prijatelj in prijateljstvo. (A. V. M.) — V dneh prvoobhajancev. (A. C.) — Pesmi: »O, kako lep je čisti rod!« (Fr. Neubauer.) — Zlata čaša božjega napoja. (Dr. A. Zdešar.) — Naši odgovori: V najstrožjem inkognitcu. (J. Langerholz.) — Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu. (J. Kalan.) — Soncu naproti. (Achermann-Pucej.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družine. Razno. Dobre knjige. Odgovori. Prošnje in zahvale. Odpustki. — 8 slik v bakrotisku. — Na ovitku: Sv. Peter. (Fra Bartolomeo, vaticanska pinakoteka.)

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za junij 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Da se v Rusiji uvede češčenje Sreca Jezusovega.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Da bi mohamedanci spoznali katoliško vero.

Mesečni zavetnik: Sv. Marjeta, kraljica (10.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1	Torek	Fortunat, muč.	Stara Oselca	Sv. Anton, Slov. gor.
2	Sreda	Marcelin in tov., m.	Škocijan pri Mokr.	Ljutomer "
3	Četrtek	Klotilda, kraljica	Soteska	"
4	Petek	Sree Jezusovo	Škocijan pri Turj.	Apače
5	Sobota	Bonifacij, šk., m.	Ježica	"
6	Nedelja	3. pob. Nobert, šk.	Mirna peč	St. Jurij ob Ščavn.
7	Poned.	Robert, opat	Mekinje, uršulinke	Gornja Radgona
8	Torek	Medard, škof	Ajdovce	"
9	Sreda	Primož in Fel., muč.	Grčarice	Kapela pri Raden.
10	Četrtek	Marjeta, kraljica	Zlato polje	"
11	Petek	Barnaba, apostol	Lučine	Sv. Križ pri Ljut.
12	Sobota	Janez Fakund, sp.	Sv. Jošt n. Kranjem	"
13	Nedelja	4. pob. Anton Pad.	Štanga	Sv. Križ pri Ljut.
14	Poned.	Bazilij, cerkv. uč.	St. Vid pri Stični	Mala Nedelja
15	Torek	Vid, mučenec	St. Vid nad Ljublj.	Veržej
16	Sreda	Fraučšek Regis, sp.	Zalog pri Cerkljah	Marenberg
17	Četrtek	Adolf, škof	Topla reber	"
18	Petek	Efrem, Sir., e. uč.	Zg. Šiška, Krek. šola	Remšnik
19	Sobota	Gervazij, Protaz, m.	Zelmlje	Brezno
20	Nedelja	5. pob. Silverij, p., m.	Kranj, Marijanišče	Muta
21	Poned.	Alojzij, spozn.	Radna	Pernice
22	Torek	Ahaelj, mučenec	Babno polje	Sv. Ožbalt ob Dravi
23	Sreda	Feliks, mučenec	Notranje gorice	Kapla
24	Četrtek	Janez Krstnik	Treznost. Sveta vojska	Sv. Jernej n. Muto
25	Petek	Viljem, opat	Naši izseljenci in preseljenci	Šmarje
26	Sobota	Janez in Pavel, m.	Izletniki, športniki, letoviščarji	"
27	Nedelja	6. pob. Ladislav, kr.	Naša evharistična obnova	Sv. Jurij ob juž. žel.
28	Poned.	Irenej, škof, muč.	Kongres Krist. Kralja v Poznanju	"
29	Torek	Peter in Pavel	Zvesnoba papežu in Cerkvi	Poniška ob juž. žel.
30	Sreda	Spomin Pavla, ap.	Škofje in duhovniki. Umrli	"

Odpustki za junij 1937.¹

I. Odpustki celega meseca junija.

Odp. 7 let in 7 kvadragen vsem vernikom, ki vsak dan v juniju bodisi javno bodisi zasebno časte presv. S. J. s posebnimi molitvami in nabožnimi vajami.

P. o. poljuben dan tistim, ki ali vsak dan zasebno opravljajo te nabožne vaje ali se vsaj desetkrat v juniju udeležijo javne pobožnosti, če prejmejo sv. z., obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo p. n. sv. o.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca junija.

1. **Torek.** Bl. Feliks. P. o. vsem, ki istim kakor 13. dan.

2. **Sreda, prva v m. Bl. Humilijana.** P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 13. dan.

3. **Četrtek, prvi v m. Bl. Andrej Hipselski.** P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; 2. istim kakor 13. dan.

4. **Petek, prvi v m. Presv. Sree Jez. P. o.:** 1. vsem, ki prejmejo spravno sv. obh., nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. S. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj. — Dalje p. o.: 1. vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik sv. S. J., pod navadn. pogoji; 2. čl. br. sv. S. J. danes ali prihodno nedeljo; 3. čl. apostolstva molitve; 4. čl. br. N. Lj. G. v br. e.; 5. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan. 6. istim kakor 13. dan. — V. o.

5. **Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razaljanja, ter molijo p. n. sv. o.**

6. **Nedelja, prva v m. čl. r. v. br. 3 p. o.:** 1. če v br. e. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. e. nekaj časa pobožno molijo pred izp.

sv. R. T. P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevji škap.

11. **Petek, Sv. Barnaba.** P. o. čl. dr. sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

13. **Nedelja, Sv. Anton Pad.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

17. **Četrtek, Zv. Pavel Buralis.** P. o. onim, ki nosijo višnjevji škap.

20. **Nedelja, Bl. Mihelina.** P. o. istim kakor 13. dan.

21. **Ponedeljek, Sv. Alojzij.** P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo p. n. sv. o.

24. **Četrtek, Sv. Janez Krstnik.** P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 2. onim, ki nosijo višnjevji škapulir; 3. čl. br. preč. Sreca Mar.; 4. čl. družbe treznosti; 5. istim kakor 13. dan.

27. **Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj 3 krat na teden skupno odmolijo r. v.**

29. **Torek, Sv. Peter in Pavel.** P. o. 1. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. e.; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; 3. onim, ki nosijo višnjevji škap; 4. čl. br. za duše v t. danes ali v osmini; 5. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 11. dan.

¹ P. o. pomeni: popolni odpustek; v. o. = vesolj-na odvzeta tretjerednikom; br. = bratovščina; br. e. = bratovska cerkev; žup. c. = župnijska cerkev; čl. = člani; r. v. = rožni veneč; sv. R. T. = sv. Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = sv. zakramenti; sv. obh. = sv. obhajilo; sv. S. J. = sv. Srce Jezusovo; v m. = v mesecu; na č. = na čast.

† Msgr. Fr. Guštinu, voditelju tržaške Marijine družbe.

Kot oljna luč, ki sama se povživa,
za nas povživalo se tvoje je življenje,
za nas vrstilo tvoje se obilno je trpljenje.
Želél — kot Pavel — vsem si vse postati.
Utrujenost ti je oči zaprla,
a duša tvoja božji raj zazrla.
Roké, ki kruh življenja so delile,
ki tolikokrat so nas blagoslovile,
ob smrti zadnjikrat so se sklenile,
Krog usten je ostal nasmeh dobrote,
pozdravljaš ž njim družabnice-sirote,
ki reševal si jih grehot in zmote.
Počitek zadnji volil si med nami,
da laglje pridemo do groba ruše;
še tu tolažil boš trpeče duše,
v nebesih pa pomagaš boš s prošnjami.

Ko drug za drugim skoraj zapustimo
to bedno zemljo — solzni dol gorjá,
z Marijo v družbi vsi naj zaživimo
veselje rajsko onkraj vrh zvezdá.

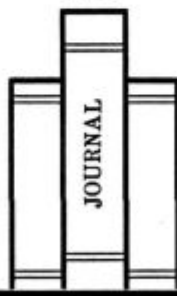

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šef-prim. kir. odd. v p.
Ordinira: 11.—1.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH
KNJIGOVZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Nové vloge vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi po 5%

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak
delavnik ob 12 in stane mesečno samo
Din 12.—. Z ilustracijo Din 14.—. Pišite
dopisnico upravi »Slovenskega doma«, naj
Vam pošlje nekaj številčk na ogled.

**Podaljšaj
si
življenje!**

Življenje moremo
podaljšati, bolečine
preprečiti, bolezni
ozdraviti, slabotne
ojačiti, nestalne
moremo učvrstiti,
in nesrečne na-
praviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrlost, izguba do-
brih prijateljev ali svojih bližnjih, raz-
očaranje strah pred boleznijo, slab način
življenja in mnogo drugih razlogov

Zadovoljstvo

je najboljši zdravnik! So poti, ki Te
morejo dovesti do dobrega razpoloženja,
oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim
upanjem; ta pot je pa opisana v raz-
pravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zah-
teva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztol-
mačeno, kako morete v kratkem času
in brez ovire med delom ojačiti živce
in mišice, odpraviti slabo razpoloženje,
trudnost, raztresenost, oslabljenje spom-
ina, nerazpoloženje za delo in nebroj
drugih boleznih pojavov. Zahtevajte
to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo
prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

K novi obleki nove čevlje

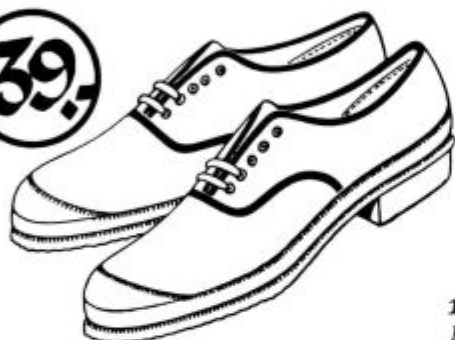
29,-

2405—23425

Ugodni platneni polčevlji na zapono z gumijastim podplatom in z nizko peto. Izdelani v drap, sivi in beli barvi.

39,-

43337—2206

Udobni čevlji za vroče dni iz močnega sivega platna z gumijasto peto in podplatom. Izborni so za šport, izlete in za delo na prostem. Stanejo le 39—dinarjev.

89,-

1937—64842

Močni moški polčevlji iz krepkega črne- ga ali rjavega boksa z gumijastim podplatom. Brez okraska 79—dinarjev.

89,-

2927—44872

K vsaki poletni obleki perforirani čevlji iz rjavega boksa z usnjenim podplatom. Isti iz semiša v beli barvi 99—dinarjev.

35,-

5847—4400

Za poletje ugodne, trajne in cenene moške sandale iz močnega platna z gumijastim podplatom. Stanejo samo 35—dinarjev.

Alta